SL III-8070
22
T85

SODOMA ȘI GOMORA

IOSIF TRIFA, PREOT
REDACTORUL FOII „LUMINA SATELOR".

B. JUO. III 8070

TB5

Strornkin, la 21 Iunie 1931
Mihail Pleșcan
paroh

SODOMA ȘI GOMORA

Cu noi este Dumnezeu * Biblioteca Ierom. Nicodim Măndiță *

IOSIF TRIFA, PREOT
REDACTORUL FOII „LUMINA SATELOR".

22
T85

630666R

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —
SALA DE LECTURA

630666

1
1995

Prefață.

«Domnul a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora ca să slugească de pildă celor ce vor trăi în fărădelegi» [II Petru 2, 6].

Biblia este o Carte a Dumnezeirii, a Veșniciei. Ea nu s'a scris numai pentru anumite timpuri și pentru anumiți oameni, ci ea s'a scris pentru toți oamenii din toate timpurile. In ea se află cuvântul cel veșnic al lui Dumnezeu. Ceriul și pământul vor trece, dar acest cuvânt nu (Mateiu 10, 20). Toate cele istorisite în Biblie sunt învățături și chemări pentru mântuirea noastră.

Așa e și cu istoria cetăților Sodoma și Gomora. Ea nu este o istorie ca alte istorii. Ea este o chemare a Dumnezeirii. Ea strigă pe noi să ieșim din r ă u t ă ț i. «Domnul a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora ca să slujească de pildă celor ce trăiesc în fărădelegi» (II Petru 2, 6).

In primăvara anului 1928, în o parte a țării a plouat cenușă, noroiu și pucioasă. Oare n'a fost această arătare, un semn, o strigare, o chemare să ne aducem aminte de istoria cetăților Sodoma și Gomora.

Trăim cu adevărat vremuri biblice. Prin fel de fel de semne și arătări cerești, ceriul de sus strigă pe noi să ieșim din răutăți. Semnele și arătările c e r e ș t i par'că strigă pe noi: «oameni buni! deschideți Biblia și citiți Biblia căci cele spuse acolo se plinesc sub ochii voștri»...

Invățăturile aceste s'au scris ca o chemare a sufletelor să iasă din răutăți. Vremile noastre sunt o uriașă Sodomă și Gomoră sufletească. Cartea aceasta strigă pe oameni să iasă din această Gomoră. Cartea aceasta strigă pe oameni așa cum au strigat îngerii pe Lot și familia sa: «sculați-vă și eșiți din locul acesta căci Domnul vrea să piardă cetatea!»... sculați-vă, oameni buni, și eșiți din răutăți căci Domnul vrea să se judece cu noi!...

Cartea aceasta — ca și cea cu Corabia lui Noe — iese ca un strigăt de deșteptare a păcătoșilor.

In numele Domnului, cartea aceasta îi chiamă pe oameni să iasă degrabă din Sodoma și Gomora stricăciunilor și peirii sufletești.

Domnul să binecuvinteze cu folos de mântuire sufletească pe cei ce vor ceti această carte și să le ajute să poată îndată ieși din Sodoma și Gomora fărădelegilor.

S i b i u, la 1 Decemvrie 1928.

IOSIF TRIFA, preot
redactorul foii «Lumina Satelor»

Sodoma și Gomora înainte de prăpăd

Vom cerceta cu deamăruntul istoria cetăților Sodoma și Gomora din Biblie. Această istorie nu este o istorie ca oricare alta. Istoriile din Biblie sunt altfel de istorii. Ele sunt învățături și chemări pentru noi și mântuirea noastră.

Așa e și cu istoria cetăților Sodoma și Gomora. Ea este o chemare a Dumnezeirii. Ea ne arată ca o oglindă starea noastră păcătoasă și strigă pe noi să ieșim din răutăți. „Domnul a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în fărădelegi" (II Petru 2, 6).

In acest înțeles vom cerceta cu deamăruntul istoria cetăților Sodoma și Gomora. Minunate învățături sunt și în această istorie. Dela început până la sfârșit, istoria catăților Sodoma și Gomora este plină de învățături sufletești.

Le vom arăta rând pe rând.

Ce spune Biblia despre cetățile Sodoma și Gomora? Din Biblie putem afla că:

Locuitorii Sodomei și Gomorei erau din urmașii lui Ham (Facere 10, 9), adecă și de vița lor erau răi. Mai amănunțit Biblia nu ne spune cum au ajuns aici și cum și-au zidit cetățile. Biblia ne spune numai două lucruri: oamenii din aceste cetăți trăiau într'un ținut plin de belșug și bogăție și, a doua, că erau foarte stricați.

Cetățile Sodoma și Gomora erau așezate în câmpia Iordanului. Azi această câmpie e o pustietate mare. E un ținut mort ca și Marea Moartă, fără vegetație și fără viață. Nu însă așa era acest ținut înainte de prăpădul cetăților. Biblia ne spune că în timpul acela, valea Iordanului era un adevărat paradis. Iordanul nu se opria în Marea Moartă, ci curgea înainte până la Marea Roșie revărsând în jurul lui viață și belșug.

Când Avram s'a despărțit de Lot fratele său, Lot și-a ales câmpia Iordanului tocmai pentru belșugul ei. „Și ridicându-și Lot ochii, a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată. Inainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, până la Țoar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului" (Facere 13, 10).

Firește, într'un ținut plin de atâta bunătate, locuitorii Sodomei și Gomorei, duceau o viață ușoară și plină de belșug. Dar s'a întâmplat și aici ceeace se întâmplă și azi. Indestularea și îmbuibarea i-a sumețit pe oamenii din cele două cetăți; i-a făcut să-și uite de Dumnezeu și să se cufunde în păcate. „Iată aceasta a fost nelegiuirea So-

domei: îngâmfarea, îndestularea de pâine și nepăsarea" [Ezechil 16, 40].

Ah! ce ticălos mare-i omul! Când apucă la traiu bun și belșug, el uită pe Dumnezeu. S'apucă de păcate. „Și a mâncat Iacob și s'a săturat și a uitat pe Domnul. Israil s'a îngrășat și a părăsit pe Dumnezeu, zidi-torul, și aduce jertfă dracilor" [V Moise 32, 15]. Când apucă omul la belșug, în loc să mulțumească lui Dumnezeu, el uită pe Dumnezeu. Prisosul de belșug și îndestulare, omul îl preface în păcat. Prin anii 1919—1921, când era belșugul cel mare de bani, s'au beut în țara noastră 16 miliarde de Lei într'un an. Era un belșug pe care oamenii îl aduceau „jertfă dracilor"; îl băgau în birturi și în păcate.

Prima învățătură ce ne-o dă Sodoma și Gomora, aceasta este: „Și dupăce vei mânca și te vei sătura și îți vei zidi case, și dupăce ți se vor înmulți boii tăi și oile tale și banii și toate câte ai, ia aminte să nu te înalți cu inima și să uiți pe Domnul Dumnezeul tău" [V Moise 8, 12—15].

Păcatul oamenilor din Sodoma și Gomora a fost acesta: trăiau în belșug și îndestulare și acest belșug i-a moleșit sufletește. I-a cufundat în păcate și stricăciuni sufletești.

Aici începe învățătura sf. Ioan Gură de aur: „ceeace face boala și foamea e nimica pe lângă ceeace face îmbuibarea în mâncări și beuturi. Precum pământul care este prea gras și umedos naște vermi, așa și îmbuibarea este cuib cald pentru vermii stricăciunilor sufletești".

Păcatul oamenilor din Sodoma și Gomora era îmbuibarea; era stricăciunea sufletească din cauza belșugului.

Păcatul nostru este mai mare decât acesta. „Pe viața Mea, zice Domnul, Sodoma n'a făcut ceeace voi ați făcut" (Ezechil 16, 48). Și anume ce?

Apoi aceea că Sodoma și Gomora n'au trecut prin focul lipsurilor, greutăților și năcazurilor. Că poate de treceau, se îndreptau. Ei au murit înecându-se în belșug.

Pe noi însă, Domnul ne-a băgat de ani de zile în focul greutăților, lipsurilor și năcazurilor. Ne-a băgat în acest jug, ca să ne îndreptăm și de răutăți să ne lăsăm. „Pentrucă în mijlocul belșugului, n'ați slugit Domnului Dumnezeu, veți slugi în mijlocul foamei, setei, goliciunii și lipsei de toate... va pune pe grumazul vostru un jug de fer" (V Moise 28, 47—48).

De ani de zile, Domnul ne-a băgat cu adevărat într'un „jug de fer". Dar noi ne vedem înainte de păcate și răutăți. In loc să ne îndreptăm, tot mai tare ne cufundăm în răutăți și ticăloșii. „Pe viața Mea zice Domnul, Sodoma n'a făcut ceeace voi faceți".

Dela războiu încoace, Domnul ne chiamă prin fel de fel de greutăți și năcazuri să ne întoarcem la El. Dar oamenii n'ascultă această chemare.

„Așa zice Domnul: bătutu-v'am cu grindină și arsură în grâu, dar nu v'ați întors către Mine... v'am nimicit ca pe Sodoma și Gomora, ați ajuns ca un tăciune în foc, dar nu v'ați întors către Mine" (Amos 2, 7—11).

Cei din Sodoma și Gomora de treceau prin atâtea încercări, poate că se îndreptau. De li s'ar fi arătat atâtea semne și arătări cerești, poate că se îndreptau. Noi însă vedem arătările cerești, simțim lovitura încercărilor și totuși nu ne îndreptăm.

Și încă ceva. Sodoma și Gomora erau două cetăți în „plină înflorire" și „în plin progres". Dar, vai, ce folos de înflorirea lor materială, dacă viața lor cea sufletească era putredă și putrezia mereu. Ce folos de „înflorirea" lor dacă de sus din cer le pândea focul și prăpădul.

Se vorbește și în zilele noastre despre „progrese cu pași repezi". E plină lumea cu fel de fel de inveții și mașinării. Dar

ce folos de acest progres cu paşi repezi dacă viaţa cea sufletească a oamenilor e în plin „regres", e putredă şi putrezeşte mereu.

Fratele meu! Gândeşte-te nu numai la istoria Sodomei şi Gomorei, ci gândeşte-te mai ales la tine. Gândeşte-te că poate şi viaţa ta s'a făcut o mică Sodomă şi Gomoră. Ai învăţătură, ai casă mândră, ai bani, ai belşug, dar ce folos de toate aceste dacă viaţa ta cea sufletească este stricată. Ce folos de viaţa ta dacă, în ziua de apoi, va veni peste ea focul şi pucioasa osândei veşnice.

Preabunule Doamne! Poate şi viaţa mea este o mică Sodomă şi Gomoră. Poate că şi eu petrec într'un loc ce ameninţă să ia foc şi peire veşnică. Trezeşte-mă Doamne, trezeşte-mă, să văd starea păcătoasă în care mă aflu. Mai bine mă trezeşte cu nuiaua suferinţelor şi încercărilor decât să trăesc „liniştit" într'o Sodomă şi Gomoră de păcate şi de peire veşnică.

Viaţa de ţară şi viaţa de oraş.

Aici este locul să amintesc şi o altă învăţătură. Viaţa de oraş este şi azi mai supusă ispitelor şi stricăciunii decât viaţa dela Ţară, dela sate. Viaţa de ţară şi de oraş s'au împărţit dela început între cei doi fii ai lui Adam: între Avel şi Cain. Avel şi urmaşii lui au rămas cu viaţa dela ţară, iar Cain „şi-a zidit o cetate" (Facere 9, 17). Urmaşii lui au trăit în o viaţă de oraş, de aceea s'au stricat mai curând.

Cei ce trăesc la ţară sunt şi azi mai feriţi de stricăciune decât cei dela oraşe. De ce? Pentrucă plugarul e legat cu toată truda şi munca lui de darul şi binecuvântarea cerului de sus. Un învăţat din Rusia — Tolstoi — spunea că plugăria nu-i altceva decât o frumoasă rugăciune ce-l ţine pe om în legătură cu Dumnezeu Acest învăţat predica întoarcerea la plug, la viaţa dela ţară. El însuşi s'a aşezat la ţară, unde ara în rând cu plugarii.

O, ce bucurie dă şi azi viaţa de muncă şi de rugăciune dela sate. Eu mă gândesc la bucuriile tatălui meu plugar, mă gândesc la bucuriile pe cari le-am simţit şi eu ca fiu de plugar. La oraşe lumea e mai puţin credincioasă, tocmai fiindcă a schimbat feliul vieţii lăsat de Dumnezeu. Domnii au făcut zi din noapte şi noapte din zi. La sate oamenii trăiesc şi azi o viaţă mai strâns legată de Dumnezeu prin muncă şi credinţă.

Cei dela sate, nu vă doriţi după viaţa de oraş mare. Feriţi-vă pe cât se poate de ea căci e plină de ispite şi necredinţă. Ah! câţi tineri şi tinere ce vin dela sate nu se îneacă în Sodomele şi Gomorile oraşelor mari! Feriţi-vă de duhul şi stricăciunea oraşelor!

Pentru desfrânare a fost pustiită Sodoma şi Gomora

Desfrânarea e şi azi păcatul vremilor.

Cetăţile Sodoma şi Gomora au fost pustiite cu foc şi pucioasă pentru păcatul desfrânării. Imbuibarea şi belşugul îi umpluse pe oameni de păcate, aşa precum pământul prea îngrăşat se umple de buruieni şi de vermi. Sodoma şi Gomora ajunseseră la o totală decădere sufletească. Totul era stricat şi putred în ele. Până unde ajunsese decăderea sufletească a oamenilor, Biblia ne arată o pildă (ce se vede în chipul de alături).

Când îngerii Domnului, s'au prezentat la casa lui Lot în chip de bărbaţi, sodomenii au alergat să desfrâneze cu ei. „Bărbaţii din Sodoma, tineri şi bătrâni, au încunjurat casa, strigând pe Lot: unde sunt oamenii cari au intrat aici la tine. Scoate-i afară, să ne împreunăm cu ei". Lot a încuiat uşa şi îi ruga să cruţe pe cei doi străini. „Lot a ieşit afară la ei la uşă, a încuiat uşa după el şi a zis: „Fraţilor, vă rog nu faceţi o asemenea răutate! Iată că am două fete cari nu ştiu de bărbat; am să vi le aduc afară. Numai, nu faceţi nimic acestor oameni fiindcă au venit sub umbra acoperişului c a s e i mele". Dar ei au strigat: „pleacă"! Şi au zis: „Omul acesta a venit să lăcuiască aici ca un străin, şi acum vrea să facă pe judecătorul. O să-ţi facem mai rău decât lor". Şi împingând pe Lot cu sila, s'au apropiat să spargă uşa. Dar bărbaţii aceia (îngerii Domnului) au întins mâna, au tras pe Lot înlăuntru la ei în casă şi au încuiat uşa, iar pe oamenii cari erau la uşa casei i-au lovit cu orbire dela cel mic până la cel mare, aşa că deageaba se trudeau să găsească uşa" (Facere cap 19, vers 1—12).

Ce putregaiu s u f l e t e s c era Sodoma şi Gomora! Era un putregaiu ce nu putea fi curăţit şi stârpit decât prin foc şi pucioasă. Când un ogor e copleşit cu totul de spini şi mărăcini, îi dăm foc. Numai focul mai poate curăţi răul.

Dar să nu-i prea osândim pe cei din Sodoma şi Gomora, căci şi noi suntem pe urmele lor. O uriaşă Sodomă şi Gomoră sufletească este şi lumea de azi. Sodoma şi Gomora au fost nimicite în special pentru păcatul desfrânării. Păcatul acesta stă şi azi în fruntea lumii. A atins acest păcat adâncimi pe cari poate niciodată nu le-a avut.

Oraşele cele m a r i sunt azi nişte Sodome şi Gomore „moderne". Sodoma şi Gomora de odinioară e nimica faţă de Sodomele şi Gomorile cele moderne de azi. Mai anul trecut,

La București a răsuflat așa numitul „scandal al stupefiantelor" (bețiile și urgiile făcute cu opium, morfină, cocaină). A fost o mică răscolire, o mică răsuflare a putregaiului sufletesc din orașele mari. Ți se făcea părul măciucă de cele ce se scriau. Pe urmă, scandalul s'a închis pe neașteptate, pentrucă în mocirla lui era amestecată „lumea cea bună". Dar nici Sodoma celor mai de rând nu se lasă mai pe jos decât această Sodomă a „saloanelor". Mergeți nopțile prin crâșmele ordinare ale orașelor mari și vă veți înfiora de ce vedeți.

Răul a pătruns și pătrunde și la sate. Sunt pline și satele de căsnicii nelegiuite și de păcatele desfrânării. Statistica arată că în unele părți din țară, tot al 15-lea om trăește în nelegiuire, adecă așa cum nu vrea Dumnezeu.

Azi vuie desfrânarea în lume. La orașe ca și la sate, e plină lumea de cei al căror Dumnezeu este „pântecele și poftele". Par'că s'a împlinit profeția dela Ieremia prorocul: „Copiii mei, zice Domnul, m'au părăsit, se dedau la preacurvie. Ca niște cai bine hrăniți, aleargă încoace

şi încolo. Fiecare nechează după femeia deaproapelui său, şi să nu-i pedepsesc pentru acestea ?" (Ieremia 5, 7—8).

Stăm la rând cu cei din Sodoma şi Gomora, ba încă i-am şi întrecut, căci noi avem şi femei ce nasc prunci prin desfrânare şi îi omoară prin lăpădare.

Sodomenii voiau să se desfrâneze cu doi îngeri. Grozav lucru, dar nu vă grozăviţi prea tare. „Creştinii" de azi fac mai mult decât atât. Ascultaţi numai ce fel de desfrânări spurcate scot din gură ceice înjură de cele sfinte. In înjurăturile lor cele spurcate de desfrânare, ei târăsc numele Domnului Dumnezeu, numele Domnului Hristos, numele Preacuratei, sfintele taine şi tot ce-i mare şi sfânt. Oare nu întrec pe cei din Sodoma şi Gomora? Păcatul Sodomenilor e nimica faţă de acest păcat. „Pe viaţa Mea, zice Domnul, Sodoma şi Gomora n'a făcut ceeace voi faceţi" (Ezechil 16, 48).

Oh! voi nebunilor, cari înjuraţi! Uitaţi-vă la orbii din chipul de pe pagina dinainte. Voi sunteţi aceşti orbi căci pe voi v'a orbit satana să nu vă daţi seama de hulele şi spurcăciunile ce ies din gura voastră. Focul şi pucioasa peirii veşnice va deschide odată şi ochii voştri, dar atunci va fi prea târziu. Lăsaţi-vă îndată de înjurătu-i!

Oh! dragii mei, eu vă rog şi cu buna; în numele Domnului eu vă rog, cu lacrimi în ochi, lăsaţi-vă îndată de înjurături, de acest păcat teribil şi înfricoşat care atrage focul şi urgia osândei veşnice.

Pe desfrânaţii dela uşa lui Lot, i-a orbit Dumnezeu. Nişte orbi sunt şi azi desfrânaţii. Desfrânarea îl orbeşte pe om. Desfrânatul este un orb, un dobitoc, ce nu mai vede şi nu mai cunoaşte nimic sfânt. Desfrânatul merge orbeşte înainte spre pierzare. „Cum merge boul la junghiere, câinele la lejătoare şi cum paserea se grăbeşte în laţ, aşa merge la moarte desfrânatul" (Pilde Solomon 7, 22—24).

Desfrânarea din Sodoma şi Gomora a atras peste oameni foc şi pucioasă din cer; a atras pedeapsa ceriului de sus. Desfrânarea e şi azi un păcat ce atrage încă în această lume pedeapsa ceriului de sus. Dintre toate păcatele, mai ales acesta îşi ia pedeapsa şi în lumea asta.

Tineri cu faţa de trandafir, ajung nişte urâciuni şi schelete dupăce apucă cu desfrânarea şi boalele ei. Fiecare desfrânat, ajunge pe urmă o mică Sodomă şi Gomoră arsă şi pustiită de focul şi otrava acestui păcat. Duceţi-vă la spitale şi le veţi afla pline cu astfel de mici Sodome şi Gomore: cu oameni arşi de boalele lumeşti. Duceţi-vă la casele de nebuni şi veţi afla că aproape toţi nebunii au creerul mâncat de boalele lumeşti.

Mai curând, ori mai târziu, lumea aceasta se va sfârşi. In

Apocalips se spune că acest sfârşit va fi precedat de o cumplită desfrânare a lumii. Se pare c'am ajuns vremile aceste apocaliptice cu „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului... din vinul aprinderii şi desfrânării cărei au beut toate neamurile" (Apocalips 17, şi 18, 3).

Fugiţi de păcatul desfrânării ca de şarpele ce muşcă de moarte. Cei biruiţi de ispita desfrânării, „trăesc în carne şi nu în duh" (Romani 8, 9). Numai cei ce biruesc ispita desfrânării, trăesc în duhul lui Dumnezeu, în darul şi harul Duhului sfânt.

Desfrânarea este un păcat ce a atras şi atrage şi azi pedeapsa cerului de sus. Şi Babilonul a fost nimicit întocmai ca Sodoma şi Gomora pentru păcatele desfrânării. S'a împlinit profeţia: „Aşa zice Domnul, iată eu ridic un vânt asupra Babilonului... ca şi Sodoma şi Gomora aşa nu va mai fi locuit nici el şi nime nu se va mai aşeza acolo" (Ieremia 50, 39–40). Profeţia s'a împlinit întocmai.

Să nu uităm că desfrânarea a atras şi atrage după sine şi căderea popoarelor şi împărăţiilor. Impărăţii mari şi puternice — cum a fost spre pildă cea romană — au căzut slăbite de acest păcat. Oameni şi popoare cad şi se prăpădesc prin păcatele desfrânării.

Fluerul vânătorului.

Un vânător am întâlnit odată la munte. Mergea să vâneze capre, dar câine de vânat nu avea. In loc de câine, ducea o mică flueriţă cu care imita glasul caprelor sălbatice.

Am plecat cu el să văd ce ispravă va face. Vânătorul s'a aşezat unde ştia că e rost de vânat şi a început a sufla cu flueriţa o chemare mincinoasă de capră. Un ţap a auzit această chemare, a dat un mic răspuns şi a plecat după ea (era tocmai timpul împreunării acestor animale). Ţapul se apropia mereu. Sermanul! El nu ştia ce fel de „capră" îl aşteaptă. In gândul lui vedea căprioara cea frumoasă, dar vai, îl aştepta glonţul.

Când s'a ivit într'un luminiş, glonţul l-a doborât la pământ.

Eu m'am gândit în mine că aşa face şi diavolul, vânătorul cel rău al sufletelor. Cu *înşelăciunea*, atrage şi diavolul sufletele în cursa pierzării. Când omul pleacă în calea poftelor lumeşti trezite de „fluerul" diavolului, aşa păţeşte ca ţapul cel înşelat: el aleargă în peire trupească şi sufletească.

Ginerii lui Lot au luat în glumă vestea prăpădului

„Și au zis Lot: ești din locul acesta căci Domnul vrea să piardă cetatea. Dar ginerii lui credeau că glumește"...

Sodoma și Gomora erau un putregaiu sufletesc. Totul era putred și stricat în aceste cetăți. Un singur om își păstrase legătura cu Dumnezeu. Acel om era Lot.

Dar nici acest Lot nu era ferit cu totul de stricăciune. E o mare deosebire între Noe, care trăia ferit cu totul de stricăciune, și între Lot, care se amestecase și el în parte cu stricăciunea. Vom arăta, în paginile următoare cum Lot a scăpat și el numai așa „ca prin foc" [I Cor. 3, 15].

Dar — așa cum era — Lot era totuși singurul om din Sodoma și Gomora care mai ținea legătura cu Dumnezeu. Venise de lângă Avram, venise din Canaanul credinții și acum se îngrozia de ceeace vedea și auzia în aceste cetăți.

„Iară Lot era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați; își chinuia Lot în toate zilele sufletul lui neprihănit din pricina celor ce vedea și auzia din faptele lor nelegiuite" [II Petru 2, 7—8]. Ca și Noe, plângea și Lot de mila unei lumi putrede și păcătoase. Ca și Noe, va fi încercat de bună seamă și Lot să abată pe oameni dela stricăciune. „Oameni buni — va fi zis Lot — nu e bine ce faceți... lăsați-vă de răutăți și fărădelegi"... Dar toate chemările lui se izbeau de fărădelegile oamenilor ca de un zid de fier. In loc de îndreptare, păcătoșii răspundeau cu amenințări: „ai venit aici ca un străin și acum vrei să faci pe judecătorul?" [Facere 19, 9]... vrei să faci pe dascălul nostru... să-ți tacă gura căci altcum o pățești...

„In toate zilele, Noe își chinuia sufletul din pricina celor ce vedea și auzia"... In starea asta sunt și azi credincioșii. Toți cei ce l-am aflat pe Domnul și trăim o viață cu El, avem o mare bucurie sufletească, dar de altă parte avem și o mare întristare sufletească. Suntem amărâți și întristați de cele ce vedem și auzim în această lume păcătoasă.

O ceată de ostași din Oastea Domnului au fost întrebați odată de niște oameni: „de ce, voi ostașii Domnului sunteți par'că mai triști și mai îngânduraţi decât ceilalți oameni?"

Un ostaș le-a răspuns foarte cuminte așa: „noi ostașii Domnului suntem triști și îngânduraţi de cele ce vedem și auzim în această lume. Ne vine să plângem de cumplita orbie sufletească ce o vedem între oameni...

ni se rupe inima de durere când auzim pe oameni suduind pe Făcătorul lor... Mâhnire ne-a cuprins despre cei păcătoşi cari părăsesc legea Domnului [psalm 118, 53].

Lot a încercat să-şi mântue măcar casa lui. Dar n'a putut face nici lucrul acesta. Stricăciunea intrase şi în casa lui. Se amestecase şi el cu aluatul cel rău şi aluatul intrase şi în casa lui. E o mare deosebire între casa lui Noe şi casa lui Lot. Casa lui Noe era ferită de aluatul cel rău, casa lui Lot era atinsă de acest aluat.

„Şi bărbaţii aceia [cei doi îngeri], au zis lui Lot: pe cine mai ai aici? Gineri, fii şi fice... scoate-i din locul acesta căci avem să nimicim locul acesta"...

„Lot a ieşit afară şi a vorbit cu ginerii săi şi le-a zis lor: ieşiţi din locul acesta căci Domnul vrea să nimicească cetatea. *Dar ginerii lui credeau că glumeşte*". [Facere cap. 19 vers 12—14; chipul de mai sus arată această istorie].

Ginerii lui Lot au luat în glumă chemările Domnului. Au luat în râs pe socrul lor. „Dragii mei gineri — va fi zis Lot — au

sosit doi oameni trimiși dela Dumnezeu cu înștiințare că cetatea va fi arsă cu foc și pucioasă... haideți să fugim de aici!"...

„Ce foc, ce pucioasă?" — vor fi răspuns în batjocură ginerii. „Ce-i socrule? te-ai apucat să glumești... vrei să ne sparii cu glumele tale... spune la prunci basme de astea"...

Era seară, când Lot a spus ginerilor săi aceste „glume". Probabil, ginerii se vor fi dus la atare chef în oraș și toată noaptea vor fi râs, împreună cu ceialalți chefuitori, de „focul" și „pucioasa" lui Lot. In zorii zilei a venit prăpădul și i-a omorât.

„Ceeace s'a întâmplat în zilele lui Lot, se întâmplă și azi". E plină și lumea de azi de stricăciune. Râde și lumea de azi de chemările mântuirii sufletești. Nici habar n'are de ele. Infricoșate semne și arătări cerești am avut și avem în timpul din urmă: cutremure, ploi de cenușă și pucioasă, uragane, furtuni, grindină, greutăți, lipsuri etc. Prin ele, Domnul Dumnezeu vorbește cu noi și ne chiamă să ieșim îndată din răutăți. Semnele ceriului sunt strigarea Domnului Dumnezeu: „sculați-vă și eșiți din răutăți".

Dar lumea nici habar n'are de aceste chemări. Râde de ele și își vede înainte de păcate și răutăți.

E plină și lumea de azi de „ginerii lui Lot"; e plină de ceice râd de chemările mântuirii sufletești și le batjocoresc.

Un ostaș din Oastea Domnului îmi scrie că a arătat într'o adunare de oameni cartea cu corabia lui Noe și potopul și le-a spus că semnele și arătările cerești sunt strigarea ceriului de sus, să ăsăm răutățile și să intrăm îndată în corabie. „Cărțile tale îs bune de spăriat pruncii cu ele — i-au răspuns oamenii — du-te de sparie pruncii și pe cei nepricepuți cu ele".

Ceeace s'a întâmplat în zilele lui Lot, se întâmplă și azi. Intrați într'o crâșmă și vorbiți oamenilor de mântuire. Vi se va răspunde cu râsete și batjocuri.

Un ostaș din Moldova ne scrie că a încercat acest lucru. A intrat Dumineca într'un birt ce gemea de lume și a început a zice: „oameni buni, în numele Domnului Dumnezeu, vă chem să ieșiți din Sodoma și Gomora asta... sculați-vă și ieșiți de aici!"

„Vezi-ți de drum, nebunule" i-au răspuns „creștinii" și îndată au început a curge dumnezaiele, precestele, soarele, sfinții și alte înjurături fioroase. Ostașul abia s'a văzut scăpat de ei.

Un mic ostaș din Oastea Domnului, elevul de liceu Viorel Bujoreanu, care desface sute de cărți religioase, ne scrie: „am fost cu cărți în satul N. N. Câte am auzit în acest sat dela oamenii cei răi, m'am speriat. Unii spuneau în tot feliul de Dumne-

zeu pe cari ar fi păcat să le spun, alții ziceau de apostoli că au fost niște cârlani și alte câte, câte"...

Cu adevărat, ceeace s'a întâmplat în zilele lui Lot când oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau [și suduiau], până în clipa când a venit peste ei foc și pucioasă... tot așa va fi și în ziua în care — pe neașteptate — va veni Fiul Omului (Luca 17, 28—30).

Ceriul de sus ne predică în toată forma și strigă să ieșim din răutăți, dar oamenii nici habar n'au. Noi suntem mai de osândit decât ginerii lui Lot pentrucă **acelora** nu li s'a vestit prăpădul prin semne și arătări cerești. De li se vestia și lor peirea prin cutremure, ploi de cenușă și alte arătări — așa cum ni se vestește nouă — poate că credeau și se îndreptau.

Duhule sfinte, trezitorule al păcătoșilor! Poate că și eu sunt între cei ce „ochi au dar nu văd, urechi au dar nu aud" chemările Domnului. Trezește-mă Duhule sfinte, trezește-mă din somnul păcatului. Deschide-mi ochii și urechile să văd și să aud chemările Domnului și să ies din Gomora peirii sufletești.

Cei doi morți.

Un lucru jalnic am văzut deunăzi. Un biet om murise fără veste în drum. Suferia cu inima și moartea l'a ajuns în drum. Il plângeau cu jale mare copii și soția. Ți se rupea inima de durere auzind strigăte ca aceste: „tată dragă! scoală-te!... soțule dragă, de ce m'ai lăsat?..."

Dar totul era înzadar. Omul murise. El nu mai auzia plânsul și tânguirea scumpilor lui.

Tot în aceași zi, am văzut un alt lucru tot atât de jalnic și mișcător. In fața unei cârciume, o femeie cu trei copilași mici își chema bărbatul acasă. Femeia plângea, copiii **plângeau**, dar omul stătea ticăloșit la masa de băut. Par'că nici n'auzia, nici nu vedea nimic. Trei copilași tremurau de frig și foame, dar tatăl lor stătea par'că înțepenit și ticăloșit lângă masa cu băutură. Ți se rupea inima de jale auzind pe copii strigând: „tată dragă! vino acasă!"... dar tatăl nici grăia, nici se mișca... par'că n'avea nici urechi, nici inimă.

Văzând acest lucru mi-am zis: iată și acesta este un mort ca cela căzut în drum. Îl plânge și pe acesta soția, îl strigă copiii, dar el par'că-i mort: n'aude, nu vede, nu simte nimic.

Cu adevărat păcătosul este un „mort viu, un mort ce trăește" [Apocalips 3, 10]. Căci cum e mortul? Nu simte, n'aude, nu vede, nu mișcă. Așa e și păcătosul. Îi poți tot predica, el n'aude. Ii poate Dumnezeu tot da la semne și arătări cerești, el nu le vede. Poți să tot plângi pentru el și cu lacrimi să-l chemi la mântuire, el nu simte și nu se mișcă. Așa sunt și oamenii de azi.

Ah ce lucru grozav este un „mort ce trăește". Nu cumva și tu cetitorule ești un astfel de „mort viu"??

„Iară Lot şi-a întins corturile până la Sodoma"

(Facere 13, 12).

Despărţirea lui Lot de Avram, este cunoscută. Biblia o istoriseşte astfel:

„Şi Lot care petrecea împreună cu Avram, avea oi, boi şi corturi. Şi nu-i încăpea pre ei pământul ca să lăcuiască într'un loc pentrucă averile lor erau multe. Şi s'au făcut ceartă între păstorii vitelor lui Avram şi între păstorii vitelor lui Lot... Şi a zis Avram lui Lot: să nu fie sfadă între mine şi între tine, între păstorii mei şi între păstorii tăi căci fraţi suntem noi. Iată nu este tot pământul înaintea ta? Despărţeşte-te de mine. De vrei tu spre stânga, eu spre dreapta, iară de vrei tu spre dreapta, eu spre stânga... Şi şi-a ales Lot tot ţinutul cel din prejurul Iordanului şi a mers spre răsărit... şi şi-a întins corturile până la Sodoma iar oamenii din Sodoma erau răi şi păcătoşi înaintea lui Dumnezeu foarte" [Facere cap 13 vers 1—13].

Când eram prunc la şcoală, dascălul ne lăuda pe Avram şi Lot pentru pacea ce au făcut-o când s'au despărţit cu turmele pe cale de bună înţelegere. Lot era arătat în rând cu Avram ca un „om drept şi temător de Dumnezeu". Dar e o mare deosebire între Avram şi Lot. Eu văd azi într'o altă lumină pe Lot. Acest Lot e departe de a fi pus în rând cu Avram, cu Noe şi ceilalţi aleşi ai Domnului.

Să cercetăm puţin viaţa şi faptele lui Lot.

Intâi să-l vedem pe Lot la despărţirea de fratele său, Avram. E vorba să-şi aleagă o ţară nouă unde să se aşeze. „Lot şi-a ridicat ochii — ne spune Biblia — şi a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată în întregime... era ca o grădină".

Lot şi-a ales câmpia Iordanului fără să-l întrebe pe Domnul. Alegerea aceasta era alegerea unui om ce nu era alesul Domnului. Era alegerea unui om ce nu trăia o viaţă cu Domnul. Un ales al Domnului nu şi ar fi ridicat ochii spre lăcomia bogăţiilor din câmpia Iordanului, ci şi-ar fi ridicat ochii spre Domnul, întrebându-l prin rugăciune: „Arată-mi mie Doamne calea în care voiu merge, că la Tine am ridicat sufletul meu... Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă" [psalm 142, 8—10]... Doamne eu stau la o răspântie arată-mi încătrău să apuc...

De ar fi făcut aşa, Lot n'apuca spre Sodoma şi Gomora. Dar el n'a făcut aşa. El a făcut alegerea fără să-l întrebe pe Domnul. El „şi-a ridicat" ochii spre bogăţiile din câmpia Iordanului şi a

ales ţinutul Sodomei şi Gomorei cu toate că ştia că „oamenii din Sodoma erau răi şi afară din cale de păcătoşi împotriva Domnului“ (Facere 13, 13).

Lăcomia averilor l'a făcut pe Lot să se apropie de o lume stricată în loc să fugă de ea. Lot ajunsese la o răspântie, dar n'a întrebat pe Domnul ce este de făcut. S'a lăsat călăuzit de lăcomie şi de „capul său“ pentrucă nu trăia o viaţă cu Domnul. S'a apropiat de Sodoma şi Gomora şi rău i-a umblat.

In chipul acesta sunt şi cei mai mulţi creştini de azi. Ei nu întreabă nici odată pe Domnul ce este de făcut şi nici nu-l lasă pe Domnul să se amestece în planurile şi lucrurile lor. Un creştin adevărat se lasă călăuzit întru toate de Domnul şi nu face nimic fără să-i ceară sfatul şi aprobarea Lui (prin rugăciune şi ascultare). Câţi însă fac aşa? Eu am cunoscut un om care de câteori ajungea la ceva răspântie de necaz, se frământa din greu şi suduia din greu ca să poată răzbi mai departe.

Ce ne spune mai departe Biblia despre Lot? Ne spune că „s'a aşezat în câmpia Iordanu-

lui". La început, Lot n'a intrat în cetățile cele stricate. S'a ferit de aluatul cel rău. Cuminte lucru! Dar, vai, acest lucru cuminte n'a ținut prea mult.

Lot s'a lăsat atras de stricăciunea cetăților. Poate și lăcomia de a cuprinde pământ, l'a atras mereu, mereu, spre aluatul cel rău. „Iară Lot și a întins corturile sale până la Sodoma", spune Biblia (Facere 13, 12). Lăcomia de a-și întinde corturile și averea era mai tare decât teama de grozavele stricăciuni sufletești ale Sodomei. Lot își sporea averea apropiindu-se de... Sodoma și Gomora.

„Iară Lot și-a întins corturile sale până la Sodoma". Ah! ce înțeles mare este în aceste cuvinte. E plină și lumea de azi de cei ce și „întind corturile" spre Sodoma și Gomora. E plină lumea de cei ce și sporesc averile și câștigurile cu fel de fel de înșelăciuni și nedreptăți. Mă gândesc la cei mulți, mulți ce-și întind avuțiile și hotarăle apropiindu se de Sodoma, de peire sufletească. Sunt atâția și atâția oameni cari o viață întreagă nu se ocupă cu altceva decât să-și sporească averea cu jurăminte strâmbe și cu fel de fel de înșelăciuni și nedreptăți. Și pe urmă, când mor intră și ei... în Sodoma și Gomora, în peire veșnică.

Și pe urmă ce s'a întâmplat cu Lot? Ceeace era de prevăzut. El nu s'a oprit la marginea Sodomei, ci a intrat în ea. In curând îl vedem în poarta cetății stând de sfat cu păcătoșii. „Iară Lot ședea în poarta cetății" (Fac. 19, 1).

Așa-i ispita. Când te lași târât de ea, nu te lasă până nu te bagă în păcat.

Iar dupăce a intrat în cetate, Lot a mers mai departe. S'a amestecat de tot cu aluatul cel rău. Și a ales doi gineri dintre păcătoșii Sodomei. Era și aceasta o alegere fără sfatul lui Dumnezeu. Era o a doua alegere ce o făcea Lot fără să-L întrebe pe Domnul. Dacă l'ar fi întrebat pe Domnul, Domnul i-ar fi răspuns cu cuvintele lui Isac: să nu-ți iei gineri din feciorii Sodomei. Scoală-te du-te în Canaan și ia-ți de acolo gineri (Facere 28, 1—2). Dar lui Lot îi trebuia avere și „legătură de neamuri" ca să capete trecere în cetate. Așa fac și cei mai mulți părinți de azi. Ei nu caută zestre sufletească pentru fiii lor, ci umblă numai după zestre materială. Zestrea cea sufletească azi aproape nu mai numără nimic.

Lot a făcut o „partie" bună cu căsătoria fetelor. Incuscrit cu Sodomenii, a trecut între fruntașii cetății. Probabil era și printre consilierii orașului. „Stătea în poarta cetății la sfat cu fruntașii cetății". Acum nu mai era Lot acel din câmpia Iordanului. Ajunsese la vază mare.

Dar ce folos de toate aceste

dacă aluatul cel rău intrase în casa lui și în sufletul lui. Ce folos că ne trudim să ne câștigăm legături lumești de neamuri, cuscri și averi, dar cu cele sufletești dăm înapoi și slăbim.

Hotărât lucru! După intrarea în Sodoma, Lot nu mai era alesul Domnului. Il dospise și pe el stricăciunea. Scriptura ne spune apriat acest lucru. Despre Noe spune Biblia că Dumnezeu l-a scăpat de potop fiind „om drept și cu frica lui Dumnezeu între cei de pe atunci" (Facere 6, 9). Dar despre Lot, Biblia nu mai zice așa, ci zice așa: „Când a nimicit Dumnezeu cetățile Sodoma și Gomora și-a adus aminte de Avram și a scăpat pe Lot din mijlocul prăpădului" (Facere 19, 29). Scriptura ne spune aici lămurit că Lot a fost cruțat din iubire față de Avram. Trebuia și el să piară împreună cu ceilalți păcătoși, dar „Domnul și-a adus aminte de Avram" și din iubire pentru Avram i-a cruțat viața.

Și mai bine se vede acest lucru dacă ne uităm cum s'au purtat cei doi îngeri pe cari i-a trimis Dumnezeu la Lot.

Doi îngeri, în chip de bărbați, au venit în Sodoma trimiși dela Dumnezeu să-l scape pe Lot. Dar îngerii nu voiau să intre în casa lui Lot. „Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara. Când i-a văzut Lot, s'a sculat, le-a ieșit înainte și le-a zis: „intrați, vă rog, în casa robului vostru... Nu, au răspuns ei, ci vom petrece noaptea în uliță" (Facere 9, 1—2).

Ce strașnică lecție și înfruntare sufletească era aceasta pentru Lot! Refuzul îngerilor de a intra în casă, era osândirea și mustrarea vieții lui pentrucă se amestecase cu aluatul cel rău. Dacă Lot ar fi zis către îngeri ca femeia Tiatra din faptele Apostolilor: „Dacă mă socotiți credincios Domnului intrați și rămâneți în casa mea" (Faptele Apostolilor 16, 15), îngerii ar fi răspuns: nu intrăm pentrucă te-ai amestecat cu răul și stricăciunea... te-ai amestecat cu cei ce râd de cele sufletești... noi nu intrăm unde lumina s'a amestecat cu întunerecul, virtutea cu păcatul... binele cu răul, noi intrăm numai acolo unde oamenii petrec o viață cu Domnul și au rupt-o cu lumea și păcatele ei.

Ce lecție strașnică era pentru Lot refuzul îngerilor de a intra în casa lui și ce lecție aspră ne este și nouă creștinilor de azi cari trăim o viață în care s'a amestecat lumina cu întunerecul, binele cu răul, virtutea cu păcatul!

Viața lui Lot ne este un strigăt, o strigare ce ne aduce aminte neîncetat de cuvintele ap. Iacob: „prietinia acestei lumi, este vrășmășie cu Dumnezeu... cine vrea să fie prietin cu lumea se face vrășmaș cu Dumnezeu" (Iacob 4, 4).

Avram n'a putut mijloci iertarea cetăților

Isus Mântuitorul și Mijlocitorul nostru.

Când Domnul s'a arătat lui Avram în chipul alor 3 îngeri călători și a vestit peirea cetăților, Avram a cercat să mijlocească iertare cu numărul drepților.

„Iară Avram stătea înaintea Domnului și au zis: să nu pierzi Doamne pe cei drepți cu cei necredincioși; de vor fi 50 de drepți în cetate, au vei ierta tot locul pentru acești drepți? Și au zis Domnul, de se vor afla 50 de drepți, voiu ierta toată cetatea... Pe urmă, Avram a tot micșorat numărul drepților până la 10, și Dumnezeu a zis că nici pentru 10 drepți nu va pierde cetățile, dar în cetăți nu se aflau nici 10 drepți" (Facere cap 18 și 19).

In chipul de alături se vede Avram rugându-se pentru iertarea cetăților.

O, ce învățătură adâncă este în această încercare de mijlocire a lui Avram. Vă rog însă să nu vă gândiți numai la cetățile Sodoma și Gomora. Să ne gândim mai ales la noi înșine. Toți suntem păcătoși. Fiecare din noi suntem o mică Sodomă și Gomoră. Fiecare suntem o „cetate" stricată, o cetate în care a pătruns răul și stricăciunea. Inzadar am căuta să ne amăgim că n'avem păcate. „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi" (I Ioan 1, 8).

Inceputul mântuirii noastre — primul pas — este tocmai acesta: să simțim greutatea ce ne apasă și să căutăm a ne scăpa de ea. Dar tocmai pasul acesta îl fac atât de puțini.

Ah! ce lucru grozav văd eu uitându-mă prin lume. In toate părțile văd oameni ce poartă în spate teribile greutăți sufletești... abia răsuflă de sub greutatea lor, dar ei nici habar n'au. Nu le simt și nu caută să scape de ele. Invățații spun că atmosfera (stratul de aer) ne apasă cu 15.000 de kilograme; o greutate uriașă, enormă. Noi însă n'o simțim pentrucă trăim în aer și aerul ne apasă din toate părțile. Așa sunt și cei păcătoși, ei nu simt greutatea păcatelor pentrucă trăesc în ele și s'au dedat cu ele.

Ferice de cel ce simte greutatea păcatului și caută să se descarce de ea.

Al doilea pas al mântuirii este: să aflăm că păcatul ne apasă nu numai cu greutate sufletească, ci și cu pedeapsă în virtutea „paragrafului de lege": „plata păcatului este moartea" (Romani 6, 23). Să aflăm că suntem o cetate stricată pe care o așteaptă judecata Sodomei și Gomorei.

Al treilea pas al mântuirii

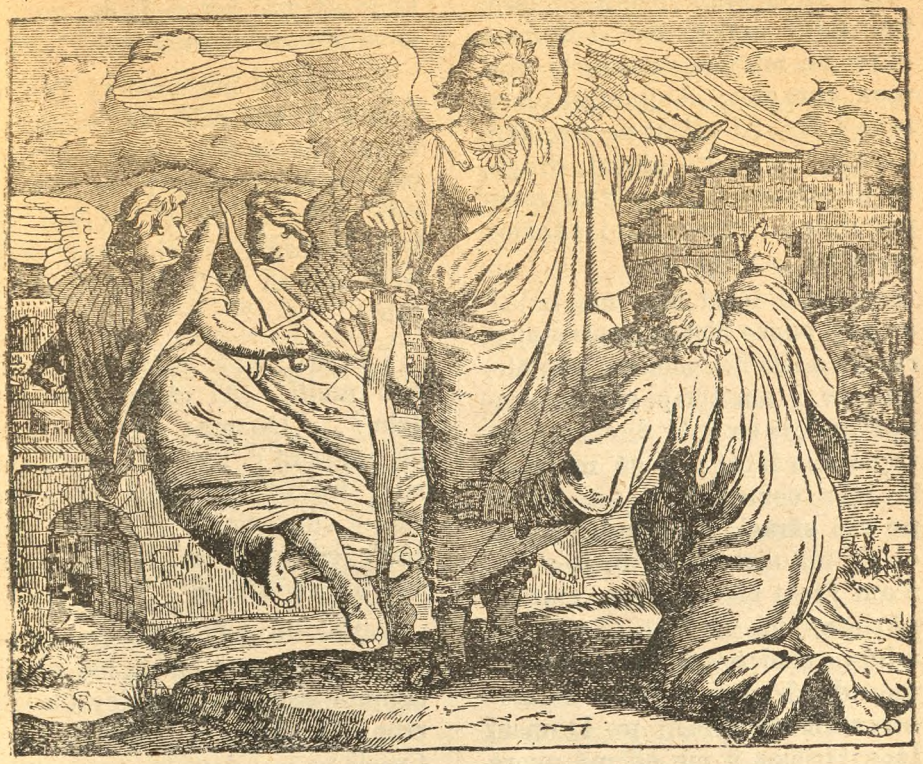

trebue să ne ducă la întrebarea: ce să facem?... cum să scăpăm de greutatea şi de pedeapsa păcatului? Trebue să ajungem la întrebarea: „oh! nenorocitul de mine cine mă va izbăvi din o astfel de moarte?“ (Romani 7, 24). Intrebarea **asta** ne deschide uşa mântuirii. Ne aduce vestea cea scumpă şi dulce că Isus Mântuitorul a murit şi s'a jertfit pentru noi şi mântuirea noastră. „Sângele Lui ne curăţă de orice păcat“ (I Ioan 1, 7) şi ridică de pe sufletul nostru greutatea păcatului.

Domnul Isus este marele Mijlocitor între noi şi Dumnezeu. Avram n'a putut mijloci iertarea cetăţilor. Domnul Isus ne mijloceşte iertarea. „Căci unul este Dumnezeu, unul şi mijlocitor între Dumnezeu şi oameni. De va fi păcătuit cineva, avem mijlocitor la Tatăl pe Isus Hristos, care s'a dat pe Sineşi ispăşire pentru păcatele noastre“ (I Timoteiu 2, 5 şi I Ioan 2, 1). Viaţa noastră este o Sodomă şi Gomoră, căreia i s'a făcut judecata. In **virtutea** dreptăţii lui Dumnezeu, ea trebuie pedepsită. Păcatul trebue pedepsit. Isus Mântuitorul — El singur — ne poate scăpa de această pedeapsă şi osândă teribilă.

De când eram preot la țară, îmi aduc aminte de o femeie care se mărturisea foarte frumos, cam așa: „Ai ținut porunca asta? Ba. Ai călcat pe cealaltă. Călcat... am călcat, părinte dragă, toate poruncile... am făcut toate păcatele... nimica nu-i sănătos în mine“...

— „N'ai făcut nici un bine? nu poți aduce nimica pentru apărarea d-tale?... nimica, părinte, nimica... am cumpărat un prapor la biserică, dar această faptă am făcut-o și să mă laud în fața oamenilor... am ajutat pe cei săraci, cu gândul ca și ei să mă ajute vara la lucru... n'am făcut nici un bine, cinstite părinte, nici un bine... nu pot aduce nimica pentru apărarea mea decât lacrimile mele și zdrobirea inimii mele... pe Domnul Isus Hristos îl rog să mă apere El și să mă scape El de mulțimea păcatelor mele“...

Frumoasă mărturisire! Era o femeie din cele mai bune, și totuși cât de frumos își știa depune sarcina păcatelor la picioarele Crucii. Ca și Avram în fața Sodomei și Gomorei, așa își reducea la 0 (zero) faptele sale.

Ce rău însă se mărturisesc alții mulți. „Ai călcat porunca asta?... Doamne ferește. Dar pe cealaltă? nici prin gând nu mi-a trecut. Ai gătat pâra și mânia cu vecinul?... nu mai am nimic cu el... nu vorbim, dar nici nu ne sfădim“...

Astfel de suflete fac pe „advocații“ cauzei lor în loc să-și depună sarcina păcatelor cu lacrimi de căință la picioarele Crucii.

Fiecare cu sarcina păcatelor sale.

Fratele meu! Toți suntem păcătoși. Toți purtăm în spate o sarcină grea a păcatelor. Fiecare cu sarcina lui cum se vede în chipul de alături.

Să aruncăm sarcina păcatelor noastre la picioarele Crucii. Numai acolo putem scăpa de ea. Să grijim însă căci și aici diavolul umblă să ne sparie cu șoapta că păcatele noastre ar fi prea multe și prea grele pentru a fi ertate.

Despre un pustnic am cetit că i s'a arătat într'o noapte diavolul și a început a-i înșira păcatele: „ai făcut asta și asta... ceia și ceia... vai de sufletul tău“...

Numai atâtea? — a întrebat pustnicul.

Ba ai mai făcut și alte multe și destule ca să ai parte de focul iadului nostru.

Te rog scriemi-le pe o hârtie să nu le uit.

Când fură gata, pustnicul luă hârtia, făcu dedesubt s e m n u l crucii și scrise cuvintele: „achitate prin sângele Domnului“. O întinse apoi diavolului zicând: mi-ai dat o „notă“ — „poftim chitanța“. Diavolul fugi îndată crăpând de năcaz.

Fratele meu! In fiecare zi, noi facem o „notă“ lungă plină de păcate. Să „achităm“ zi de zi această notă căzând cu ea în fața Crucii scumpului nostru Mântuitor. Ea poate fi „plătită“ numai prin scump sângele Lui.

Scumpul meu f r a t e! Tu ai atâtea „note“ de aceste că abia le-ai putea duce în spate, și toate sunt neachitate. Nu te temi că vei muri cu această datorie teribilă?

Fiecare păcat este un cambiu [vecsel] ce trebue rescumpărat prin J e r t f a scumpului nostru Mântuitor. Tu ești plin de „cambii“ nerescumpărate; și nu te temi de „scadență?“ nu te temi că vei muri împovărat cu această datorie teribilă??

Viața ta este o Sodomă și Gomoră ce i s'a făcut judecata. Stă gata să ia foc; și tu stai liniștit?

Sarcina păcatelor stă gata să te doboare în mormânt; și tu stai liniștit?

Trezește-te, fratele meu, trezește-te înainte de a sosi focul și prăpădul osândei veșnice!

Isuse, scumpul meu Mântuitor! Și eu sunt o Sodomă și Gomoră ce i s'a făcut judecata și stă gata să ia foc. Stau și eu aplecat sub sarcina păcatelor mele. Ah! ce sarcină grea și grozavă este aceasta. Ea amenință să mă doboare jos... ea amenință să mă prăbușească în mormânt. „Oh! nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi din o astfel de moarte?“

Tu singur, dulcele meu Mântuitor, mă poți izbăvi. Mă grăbesc să scap la Tine înainte de a se aprinde focul... înainte de a mă prăbuși în mormânt. Eu cad plângând la picioarele Crucii Tale. Scapă-mă Doamne și mă mântuește prin Jertfa Ta cea scumpă și sfântă.

„Şi a plouat peste Sodoma şi Gomora foc şi pucioasă din cer"

„ceeace s'a întâmplat în zilele lui Lot când oamenii mâncau, beau, cumpărau... şi pe urmă a plouat foc şi pucioasă din cer... tot aşa va fi în ziua când se va arăta Fiul Omului".

Despre cum s'a întâmplat prăpădul cetăţilor Sodoma şi Gomora, Biblia nu ne spune amănunte mai pe larg. Ne spune numai atât:

„Şi Domnul a făcut să ploaie peste Sodoma şi Gomora pucioasă şi foc din cer" (Facere 19, 24). Judecata şi peirea cetăţilor a venit repede şi pe neaşteptate. Cei doi îngeri călători au vestit prăpădul seara, iar dimineaţa, în revărsatul zorilor, a şi sosit.

Ştiut au oamenii despre acest prăpăd? Au ştiut, pentrucă Lot a spus şi ginerilor săi vestirea adusă de îngeri, iar ginerii de bună seamă vor fi spus şi ei mai departe această veste. Işi aveau legăturile lor de rubedenii şi cunoscuţi. Se poate spune la sigur că locuitorii cetăţilor auziseră despre vestea prăpădului. Ar fi avut timp şi să scape. Intr'o noapte întreagă puteau fugi cu toţii din cetate. De ce n'au făcut acest lucru? Pentrucă nu credeau în vestirea Domnului. Ginerii lui Lot au râs de socrul lor când i-a chemat: „sculaţi-vă şi eşiţi din locul acesta, căci Domnul vrea să piardă cetatea". Li se părea o „glumă" această chemare; au luat în râs vestirea Domnului. Tot aşa vor fi făcut şi ceialalţi oameni. „Auzi vecine, cică va ploua la noapte foc şi pucioasă... cine a mai auzit astfel de minuni... trebue că Lot bătrânul a slăbit de minte"...

Vor fi râs oamenii, dar, vai, dimineaţa a venit peste ei prăpădul. In locul soarelui se ridicară pe cer nori negri şi spăimântători. Poate că oamenii dormiau. Un bubuit prelung îi trezi din somn. Din văzduhul încărcat începu să cadă pucioasă şi flăcări de foc. Intr'o clipă, cetăţile fură înecate în valurile focului. Strigăte disperate de oameni şi animale răsunau în toate părţile. Toţi alergau să scape, dar totul era înzadar. Iată-i şi pe ginerii lui Lot. Ei strigă pe socrul lor, dar acum e prea târziu. Inainte cu câteva ceasuri ar fi putut scăpa, dacă ascultau chemarea lui, dar acum e prea târziu, e prea târziu...

Prăpădul Sodomei şi Gomorei închipuie sfârşitul şi pedeapsa păcătoşilor... închipuie ziua cea groaznică şi neaşteptată, când „Domnul va veni pe norii cerului să judece lumea" (Mateiu

24, 30). „Ceeace s'a întâmplat în zilele lui Lot, când oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau, dar în ziua când a eşit Lot din Sodoma a plouat foc şi pucioasă din cer şi pe toţi i-a perdut — tot aşa va fi şi în ziua când se va arăta Fiul Omului" (Luca cap 17, vers 28—30). Ca pe timpul lui Noe şi ca pe timpul lui Lot, esact aşa e şi azi şi întocmai aşa va fi şi în ziua când Domnul va veni să judece lumea.

Beau oamenii, chefuesc, păcătuesc, cumpără, vând, clădesc, înşală, mint... până în ceasul când va veni Fiul Omului. „Ziua aceea" îi va afla păcătuind. O spaimă mare îi va cuprinde atunci. Ca pe timpul lui Noe şi ca pe timpul lui Lot, o spaimă mare îi va cuprinde în „ziua aceea" pe ceice vor fi în mormânt şi pe ceice se vor afla pe pământ.

Cei credincioşi se vor bucura strigând: „vine Domnul", dar cei păcătoşi se vor cutremura, văzând focul cel veşnic ce-i aşteaptă. „Apoi am văzut scaun de domnie şi pe Celce şedea pe el... şi râu mare de foc curgea dinaintea lui. Şi am văzut pe

morți stând în fața scaunului și oricine n'a fost scris în cartea Vieții, a fost aruncat în marea cea de foc" [Apocalips 20, 11—15, Daniil 17, 10].

Ah, ce groază și ce spaimă îi va cuprinde pe cei păcătoși în „ziua aceea". Dar atunci spaima nu le va mai fi de nici un ajutor. Timpul mântuirii lor a trecut. Acum e timpul judecății.

Un teatru s'a aprins mai anii trecuți în Germania. Se juca tocmai un teatru de râs. Dar afară într'o parte teatrul luase foc. Atunci unul din teatraliști a început a striga „foc, foc". Dar lumea credea că aceste vorbe se țin și ele de glumele teatrului; credea că teatralistul vrea să facă o glumă mare să râză apoi de spaima publicului. A strigat și directorul că „arde teatrul", dar lumea râdea înainte.

Abia când s'au ivit flacările, lumea a început a fugi îngrozită. Dar atunci era prea târziu. S'au prăpădit cu toții. Așa se întâmplă și azi. Te râde păcătoșii și te batjocoresc când le spui să iasă din focul răutăților, din focul peirii sufletești. Pentru cei mai mulți oameni, viața aceasta este un teatru de râs și de petreceri. Te râd oamenii când le spui să iasă din focul răutăților, din focul peirii sufletești. Du-te în ușa unei crâșme și strigă: oameni buni, eșiți din Sodoma și Gomora aceasta, eșiți din focul acesta! — vei fi întimpinat cu râsete, batjocori și amenințări. Abia pe urmă, pe patul morții, vor vedea păcătoșii focul pierzării, dar atunci va fi prea târziu

Prăpădul cetăților Sodoma și Gomora este pus în fața noastră cu arătare despre cum va fi sfârșitul păcătoșilor. Dar este pus și cu strigarea: lăsați vă de răutăți! Astă primăvară a fost o arătare cerească. In o parte a țării a plouat cenușă și pucioasă. A venit această arătare par'că anume să ne aducă aminte de istoria cetăților Sodoma și Gomora. A venit par'că anume să strige pe noi: oameni buni, lăsați-vă de răutăți căci Domnul vrea să se judece cu noi. Ca pe timpul lui Noe și Lot, oamenii s'au spăriat foarte de această arătare. Au umplut îndată bisericile. Insă de venea prăpădul, această căință târzie nu le putea ajuta nimic. Acum le-ar putea ajuta, dar n'o mai fac. A trecut spaima, a trecut primejdia, a trecut și căința. „Pe viața mea — zice Domnul — Sodoma și Gomora n'a făcut ceeace voi ați făcut?" [Ezechil 16, 48]. Păcatul nostru este mai mare decât al celor două cetăți. De ce? Pentrucă acelea n'au auzit de prăpăd decât înainte cu 12 ceasuri. Nouă însă ni se vestește o viață întreagă și nu-l ascultăm. Sodoma și Gomora n'au avut mijlocitor. Avram n'a putut mijloci ertarea lor. Noi însă îl avem pe Isus Mântuitorul dar nu-l primim.

Fratele meu! Sodoma și Gomora închipue nu numai viața lumii și a oamenilor, ci închipue mai ales viața ta și a mea. Și viața ta cea sufletească este o cetate. Nu cumva s'a strecurat stricăciunea și în cetatea ta? Nu cumva este și „cetatea" ta o mică Sodomă și Gomoră judecată la peire? O mică Gomoră ce stă gata să ia foc? Ia seama că aceasta este. Primește-L îndată pe Isus Mântuitorul și Mijlocitorul ca să mijlocească El iertarea și scăparea ta.

Fratele meu! Fiecare viață se gată cu un potop de pierzare sau cu o corabie de mântuire. Fiecare viață se gată cu o Sodomă și Gomoră sau cu un Lot scos de îngerii Domnului din focul pierzării.

Între care din aceste două este viața ta? Între care veți fi tu??

Preabunule Doamne! Poate și viața mea este o Sodomă și Gomoră ce amenință să ia foc. Ajută-mă, Doamne, ajută-mă să mă trezesc înainte de a veni focul pierzării.

Isuse, scumpul meu Mântuitor! Scapă mă prin Jertfa Ta cea sfântă. Scapă-mă și ajută-mă să scap înainte de a sosi prăpădul și peirea,

Duhule sfinte! Trezește-mă din somnul pierzării prin „vântul" Tău și prin suflarea Ta. Trezește-mă și ajută-mă să scap înainte de a sosi focul și noaptea „când nime nu mai poate lucra nimic" [Ioan 9, 4].

Prăpădul unui bețiv.

Foaia „Glasul Adevărului" din Buzău scrie despre fiorosul sfârșit al unui bețiv. Se dusese omul la cârciumă, se îmbătase ca un porc și venise acasă în puterea nopții strigând și urlând ca o fiară sălbatică. Soția și copiii au fugit la un vecin. Dupăce a mai beut și a mai urlat, bețivul s'a culcat, dar umblând să-și aprindă țigarea la lumina lămpii, a căzut peste lampă; lampa a luat foc, focul a sărit în pat și într'o clipă casa era o mare de foc și fum. Bețivul a început să strige după ajutor și a încercat să fugă pe ușă, dar cum era beat, în loc să nimerească ușa, a nimerit tocmai sub pat.

Dimineața a fost aflat pârjolit și copt gata ca un porc.

Iată și aceasta a fost o mică Sodomă și Gomoră ce s'a gătat cu peirea unui suflet.

Asigurați-vă contra focului!

Un îndemn cuminte se aude în toate părțile: „asigurați-vă contra focului!" O, de s'ar auzi acest îndemn și în înțelesul sufletesc: „asigurați-vă contra focului celui veșnic!"

Ah! ce groaznic este focul acesta. Câți însă sunt „asigurați" și se asigură contra lui?

Fratele meu! Eu cunosc o mare „bancă de asigurare" contra focului celui veșnic. Această „bancă" este Golgota, este Jertfa scumpului nostru Mântuitor.

Eu m'am asigurat la „banca" asta contra focului ispitelor din lumea aceasta și contra „iazului de foc" din lumea cealaltă [Apocalips 20, 14].

Fratele meu! Asigură-te și tu la „banca" aceasta!

„Iar îngerii îl grăbiau pe Lot zicând: scoală-te să nu pieri şi tu“

„şi fiindcă Lot zăbovia, îngerii l'au apucat de mână, pe el, pe femeia sa şi pe cele două fete ale lui“.

Din prăpădul Sodomei şi Gomorei n'a scăpat decât singur Lot cu fetele sale. Această scăpare Biblia o istoriseşte astfel: „Iară dacă s'au făcut dimineaţă, grăbiau îngerii pe Lot zicând: scoală-te şi ia femeia ta şi cele două fete ale tale şi ieşi ca să nu pieri şi tu împreună cu fărădelegile cetăţii. Şi fiindcă Lot zăbovea, îngerii l'au apucat de mână pe el, pe nevastă-sa şi pe cele două fete ale lui căci Domnul voia să-l cruţe“ (Facere 19, 15—16).

O, ce învăţătură adâncă este în această scăpare a lui Lot. De regulă, Lot este arătat ca un ales al Domnului, ca un om de mare credinţă. De când eram prunc la şcoală, îmi aduc aminte că dascălul punea pe Lot în rând cu Noe şi Avram. Dar acest Lot este departe, este foarte departe de Noe şi Avram. Lot se amestecase cu stricăciunea. Stricăciunea intrase în casa lui şi în sufletul lui. S'a amestecat cu aluatul cel rău şi prin acest amestec i-au slăbit puterile sufleteşti.

Lucrul acesta se vede foarte lămurit şi din feliul cum istoriseşte Biblia scăparea lui. „Iară Lot zăbovia“... spune Biblia. Ingerii strigau: „sculaţi-vă degrab şi fugiţi că vine prăpădul... fugiţi că vine focul!“... dară Lot zăbovia să plece. Zăbovia pentrucă inima şi viaţa lui se amestecase cu stricăciunea şi cu duhul cel rău al cetăţilor. Gustase din stricăciune, de aceea îi părea rău după locul stricăciunii. Intrase în duhul lumii, de aceea îi părea rău şi greu să se despartă şi să iasă din acest duh. N'avea nici plăcere, nici putere să iasă din rău. „Tu muiere — va fi zis Lot către femeia lui — cum să părăsim noi oare locul acesta plin cu atâtea desfătări“.

Ah! ce lucru grozav se arată aci. Iată-l pe Lot în clipa plecării. Prăpădul bate la uşă, dar n'are putere să plece. Aude strigarea îngerilor şi nu se îndură să părăsească locul. Vede focul şi tot n'are putere. Au început bubuiturile şi tot zăboveşte. Trebue să-l apuce îngerii cu putere de mână şi să-l târască afară. De nu erau îngerii, de sigur Lot ar fi perit şi el în prăpăd.

Ah ce icoană grozavă este aceasta! Lot scapă, dar numai târât de doi îngeri. Este mântuit, dar numai aşa ca prin foc. Lot a fost mântuit „ca prin foc“ (I Corinteni 3, 15). Lot acesta târât

de doi îngeri stă în faţa noastră cu strigarea: „iată ce face amestecul cu duhul acestei lumi“... iată cum slăbesc puterile cele sufleteşti ale omului când se amestecă cu aluatul stricăciunilor... iată cum slăbesc cele sufleteşti când se amestecă cu cele lumeşti... „Nu iubiţi lumea, nici cele ce sunt în lume... cine vrea să fie prietin cu lumea, vrăşmaş se face cu Dumnezeu“ [I Ioan 2, 15]... „fiii Domnului nu vă amestecaţi cu fiii oamenilor“ [Facere 6, 4].

Ah! voi cei ce iubiţi „lumea“, uitaţi-vă la Lot târât de doi îngeri. Ah! voi ce credeţi că puteţi slugi la doi domni, uitaţi-vă la Lot târât de doi îngeri.

Lot acesta trebue pus în faţa creştinilor nu ca o pildă de credinţă, ci ca o pildă despre ce lucrare grozavă face păcatul şi duhul acestei lumi în inima şi viaţa credincioşilor cari nu se feresc de ele.

Intâia învăţătură din scăparea lui Lot aceasta este: să fugim şi să ne ferim de „duhul acestei lumi“ [Galateni 5].

A doua învăţătură este aceasta: Lot nu s'a putut mântui singur. A trebuit să-l apuce îngerii de mână altcum ar fi perit în potopul de foc. O, ce înţeles adânc este în această scăpare! Să nu l prea criticăm pe Lot căci şi noi suntem în chipul şi asemănarea lui. Ne-am dat după

duhul acestei lumi... ne-am amestecat cu aluatul cel rău al stricăciunilor sufleteşti.

Ne ţinem de fel de fel de mode şi năravuri urâte. Ne dăm după toate modele şi relele veacului. Dar tocmai asta ne-a slăbit sufletul. Suntem nişte slabi şi slăbănogi în cele sufleteşti. Păcatul şi năravurile cele rele ne biruie la tot pasul. Ne-au slăbit puterile sufleteşti. Suntem ca un rănit, ca un bolnav ce umblă să se ridice, dar abia face 2—3 paşi şi iar cade jos. Ne trebue ajutor ca să ne putem mântui, iar acest ajutor este Domnul Isus, este darul şi harul Duhului Sfânt ce se revarsă prin Jertfa Golgotei. Acest ajutor ne vine, îndată ce-l cerem. Ni se dă îndată ce întindem mâna după el.

Fratele meu! Eu te văd bine. Tu zaci înfrânt şi doborât de păcate şi năravuri rele. Incerci să te ridici, dar nu te poţi. Nu te mai ajută puterile sufleteşti. Dar oricât de căzut şi de decăzut ai fi, nu dispera. Tu poţi fi încă mântuit. Ingerul Domnului — darul şi harul Duhului sfânt — stă gata să te ajute şi să te ridice. Un singur lucru se cere dela tine. Intinde mâna, fratele meu, întinde mâna credinţii şi strigă: mântueşte-mă Doamne. Orbul dela Ierihon nu se putea mişca din loc, dar a strigat cu credinţă vie: „Isuse, Fiul lui David, miluieşte-mă"... şi s'a tămăduit (Luca 18, 35). Să cerem şi noi ajutorul Domnului şi el îndată ni se va da.

Intinde, fratele meu, întinde mâna şi cere darul şi harul Duhului Sfânt, căci fără acest dar şi har nu putem face nimic. S'aud atâtea hotărâri: „vreau să mă las de beţie... vreau să mă las de asta şi asta"... dar toate acestea se gată pe urmă cu vorbele: „am cercat, dar nu pot". Fără darul şi harul Duhului Sfânt nu putem face nimic. „Fără de Mine — zice Domnul Isus — nu puteţi face nimic" (Ioan 15, 5).

In prăpădul Sodomei şi Gomorei vedem 3 feliuri de oameni:

1. Intâi sunt cei mulţi, mulţi cari nici habar n'aveau de vestirea prăpădului. Râdeau de chemările mântuirii sufleteşti. In clipa prăpădului s'au trezit, dar atunci era prea târziu, prea târziu. Aceştia sunt icoana celor mulţi, mulţi din ziua de azi cari trăesc tot aşa: în nepăsare de cele sufleteşti. Râd de chemările mântuirii sufleteşti. In clipele morţii — şi în ziua cea înfricoşată a Judecăţii — se vor trezi, dar atunci va fi prea târziu, prea târziu.

2. Al doilea fel este Lot care asculta chemarea mântuirii, dar „zăbovia". In icoana aceasta sunt iarăşi cei mulţi, mulţi, cari ascultă cu drag chemările mântuirii, dar de rele şi de răutăţi nu se lasă. „Zăbovesc" să iasă din duhul acestei lumi. Le vine greu să se despartă de desfătările lumii. Când îl chemi pe cineva să intre în Oastea Domnului, se gândeşte îndată cum

să-şi lase el plăcerile şi desfătările cele lumeşti?.. cum să-şi lase el chefurile, petrecerile, beţiile, femeile, ţigările, minciunile, înşelăciunile şi celelalte răutăţi?

In clasa asta sunt şi cei ce amână din an în an întoarcerea la Domnul. De ani de zile, un om îmi spune mereu că vrea să intre în Oastea Domnului împreună cu toată casa lui. Dar omul „zăboveşte" mereu, ca Lot. Nu se îndură să se despartă de năravurile cele rele. Işi tot amână hotărârea până ce, pe urmă, soseşte pe neaşteptate focul şi prăpădul morţii... soseşte noaptea şi atunci nu mai poate face nimic (Ioan 9, 4).

3. Al treilea este Avram, care stătea sus şi privia de sus, din depărtare cetăţile. N'avea nici o legătură cu stricăciunile din ele. El singur înţelegea prăpădul cetăţilor pentrucă el singur trăia în legătură de credinţă cu Dumnezeu. Avram este icoana celor puţini, puţini, cari trăesc afară din Sodomele şi Gomorele păcatelor... trăesc sus, în muntele cel sfânt al Domnului şi de acolo privesc cu milă pe cei ce petrec în Sodomele şi Gomorele păcatelor sub ameninţarea prăpădului şi urgiei veşnice.

Ei plâng de mila lor şi strigă neîncetat pe ei să iasă din acest prăpăd de suflete.

Fratele meu! Intre care dintre aceştia trei feliuri de oameni eşti tu??

In care din aceste stări sufleteşti, te afli tu? Grăbeşte fratele meu, grăbeşte să intri în starea din urmă. Ieşi îndată din Sodoma şi Gomora răutăţilor. Intinde-ţi mâna şi cere darul şi ajutorul Domnului căci fără acest ajutor nu poţi face nimic.

Braţele Domnului.

Inchipue-ţi că eşti într'o casă ce a luat foc. Te-a surprins şi te-a închis focul în ea. N'ai nici o altă scăpare decât fereastra casei. Dar casa fiind înaltă, sărind pe fereastră, te prăpădeşti la sigur. Moartea par'că şi-a asigurat prada. Dar în aceste clipe de desperare, se ivesc două braţe, se întind două braţe... se iveşte un om care te chiamă să sari în braţele lui. Să refuzi această mântuire, ar fi o nebunie. Nu-i aşa?

Aşa e, fratele meu şi cu ajutorul ce ni-l dă Domnul să scăpăm cu el din focul peirii sufleteşti. Nimenea şi nimica nu ne poate scăpa din acest foc decât braţele Domnului, braţele Lui cele întinse pe Crucea Golgotei. Ah! ce nebunie este a refuza acest ajutor. Ah! ce lucru grozav este a muri şi a cădea în focul peirii veşnice în vreme ce braţele Domnului ne îmbie cu mântuire.

Isuse, preadulcele meu Mântuitor! Şi viaţa mea este o Sodomă şi Gomoră aprinsă de focul ispitelor şi păcatelor. Strigă-mă şi pe mine Mântuitorule şi mă chiamă să scap în braţele Tale.

„Mântuind mântuește-ți sufletul tău: să nu te uiți înapoi!“

Femeia lui Lot n'a ascultat porunca. — „Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot!“ (Luca 17, 32).

In istoria cu scăparea lui Lot Biblia spune și următoarele:

„Dupăce îngerii l'au scos afară (din cetate) pe Lot, pe fetele sale și pe femeia sa, unul din ei a zis: mântuind mântuește-ți sufletul tău; să nu te uiți înapoi... iară femeia lui s'a uitat înapoi și s'a prefăcut într'un stâlp de sare“ (Facere cap 19, vers 17 și 26).

Un adânc înțeles este în această istorie. Un adânc înțeles este în porunca pe care i-au dat-o îngerii lui Lot: „să nu te uiți înapoi“. In această poruncă este pusă una din tainele mântuirii sufletești.

Taina mântuirii sufletești are două puncte. Punctul cel dintâi este aflarea Domnului, aflarea scumpei sale Jertfe cu ajutorul cărei putem să o rupem cu „lumea“; putem să scăpăm din Sodomele și Gomorele peirii sufletești. Al doilea punct — tot atât de însemnat — este porunca ce i s'a dat lui Lot: „să nu te uiți înapoi“... să stărueşti pe calea mântuirii. Dupăce l'ai aflat pe Domnul și ai scăpat în calea mântuirii, să nu te mai uiți înapoi... să nu te mai întorci înapoi la răutățile din care ai scăpat.

Mântuirea înseamnă o rupere statornică și definitivă cu „duhul acestei lumi“ (Efeseni 2, 2), cu stricăciunile și ispitele lumii.

Această rupere i se cerea și lui Lot. Nu pentruca să nu vadă focul și fumul, l'au oprit îngerii pe Lot să nu se uite înapoi, ci această oprire însemna o rupere sufletească a lui Lot cu locul stricăciunii. „Nu vă uitați înapoi“ ziceau îngerii... rupeți-vă sufletește cu totul de către acest loc blestemat...

Dar femeia lui Lot va fi suspinat în inima sa zicând: „ah locul meu cel plăcut! ah prietinii mei și prietinile mele! ah desfătările mele! stai să mă mai uit odată îndărăt“... Dar această „întoarcere“ i-a fost spre pierzare.

Femeia lui Lot nu se putea despărți de duhul cel păcătos în care trăise... nu se putea rupe de stricăciunea cetăților... n'avea putere și plăcere pentru calea mântuirii. A perdut mântuirea pentrucă „s'a uitat înapoi“... pentrucă nu s'a putut rupe cu sufletul de locul stricăciunii.

Taina mântuirii sufletești stă în a te rupe definitiv cu „lumea“ și a merge înainte fără să te „uiți înapoi“.

Unui om i-a zis Isus: „Vino după mine!" „Doamne voiu veni după Tine — i-a zis omul — dar lasă mă mai întâi să mă duc să-mi iau rămas bun dela ai mei. Isus i-a răspuns: oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este vrednic pentru împărăția lui Dumnezeu" (Luca 9, 59—62).

Iată și Mântuitorul ne spune ceeace îi spuneau îngerii lui Lot: „nu vă uitați înapoi!" A merge „după Domnul" înseamnă a „pune mâna pe plug" și a nu te uita înapoi; înseamnă a lucra și lupta pentru mântuirea sufletului și a te rupe definitiv cu „duhul acestei lumi". Vai de

arătura acelui plugar care se uită înapoi când ară.

Tatăl meu este plugar și de când eram copil îmi aduc aminte că odată a trimis sluga să are o bucată de loc. Dară sluga era îndrăgostit într'o fată ce lăcuia tocmai în fața locului cu arătura. Sluga se uita mai mult înapoi la fată decât înainte la brazdă. Când a venit tata la prânz și a văzut batjocora ce eșise din această arătură, l'a alungat pe slugă și a pus el mâna pe coarnele plugului.

Tot așa e și în lumea cea sufletească. Cei ce cred că pot și „ara" și și de „lume" a se ține — nu sunt vrednici de împărăția ceriului. Cei ce cred că pot sluji la doi stăpâni, peire vor dobândi.

Ah! ce puțini sunt cei ce au pus „mâna pe plug" și „nu se uită înapoi... Ce puțini sunt cei cari au eșit din Sodomele și Gomorile cele sufletești și merg înainte fără să se uite înapoi. Lumea de azi e plină de „stâlpi de sare", e plină de creștini „petrificați", e plină de cei cari au apucat pe calea mântuirii, dar s'au „uitat înapoi", s'au întors iarăși la păcate și răutăți. Intre aceștia sunt și cei cari au dezertat din Oastea Domnului. Inzadar am umbla să tăgăduim — avem și în Oastea Domnului atâția și atâția „stâlpi de sare". Scăpaseră din Sodoma și Gomora, eșiseră din răutăți, dar mergând pe drumul mântuirii, s'au „uitat înapoi"; și-au adus aminte de desfătările și plăcerile lumii și s'au întors iarăși la ele.

Intoarcerea corpului este de multe feliuri. Zilele trecute trecând pe lângă eziţirplatul din Sibiu [terenul de deprinderi militare], am văzut un grup de soldați făcând deprinderi. Soldații făceau „la stânga priviți"... „la dreapta vă plecați". Ei stăteau cu fața înainte. Numai cu capul și cu privirea și cu jumătate de corp se întorceau în diferite părți. Ei „se întorceau" în diferite părți stând pe loc, adecă fără să-și schimbe poziția. O întoarcere deplină și adevărată făceau numai pe comanda: „la stânga 'mprejur!"

Așa e și cu „întoarcerea" în cele sufletești. Intr'o clipă de însufleţire și de suflare a Duhului sfânt, poți face un început de întoarcere la Dumnezeu; poți să-ți „întorci capul" și privirea spre Dumnezeu, dar aceasta nu e o întoarcere deplină; e numai o întoarcere trecătoare. In decursul mersului poți să-ți întorci puțin capul și privirea în altă parte, dar cu asta încă nu ești întors câtă vreme îți vezi înainte de drum. In decursul mersului pe calea pierzării poți să-ți întorci din când în când privirea spre Dumnezeu și spre mântuire, dar cu asta încă nu te-ai întors câtă vreme înaintezi mai departe pe calea pierzării.

Femeia lui Lot încă făcuse numai o astfel de jumătate întoarcere. Ea era cu fața întoarsă spre

mântuire, dar capul şi inima le avea întoarse spre pierzare.

Numai o întoarcere întreagă ne poate mântui. Numai un „stânga împrejur" sufletesc este o întoarcere deplină şi adevărată. Care este acest „stânga împrejur?" Ruperea totală [pe deantregul] de „lume"; începerea şi trăirea unei vieţi noue.

«Da, voi ce fel de comandă aveţi? — întrebă odată un om, aşa cam în batjocoră, pe un ostaş din Oastea Domnului.

«Când am păşit în Oaste — răspunse ostaşul — Domnul mi-a comandat: Atent! Drepţi! La stânga 'mprejur! (adecă lasă lumea) şi înainte marş!

Noi ostaşii Domnului avem o singură comandă: «înainte marş!» după care va urma «pe loc repaos» când vom intra în Ierusalimul cel sufletesc unde ne aşteaptă cununa vieţii.

Ce bine ar fi să fie plină Oastea Domnului de astfel de ostaşi cari au făcut „stânga 'mprejur" şi înaintează cu comanda „înainte marş". Avem însă şi noi mulţi, mulţi cari numai cu capul şi privirea s'au întors spre Domnul. Dumnezeu să le ajute să poată face „stânga 'mprejur"!

Ah! Lumea e plină de creştini cari numai cu privirea se întorc din când în când la Dumnezeu.

Duhule sfinte! Ajută-i să facă „stânga 'mprejur" căci fără de această întoarcere n'au dobândit nimic.

Iată ce învăţături adânci cuprinde porunca ce i s'a dat lui Lot să „să nu se uite înapoi". Iată ce învăţătură cuprinde prefacerea femeii sale în stâlp de sare.

Insuşi Mântuitorul a întărit această învăţătură zicând „aduceţi-vă aminte de femeia lui Lot" [Luca 17, 32].

Toţi cei ce credeţi că puteţi slugi la doi stăpâni — aduceţi-vă aminte de femeia lui Lot. Toţi cei ce doriţi mântuirea, dar cu gândul şi cu inima voastră sunteţi la plăcerile şi patimile cele lumeşti — gândiţi-vă la femeia lui Lot.

Toţi cei ce sunteţi pe calea mântuirii, aduceţi-vă aminte de femeia lui Lot: „nu vă uitaţi înapoi".

Toţi cei din Oastea Domnului, aduceţi-vă neîncetat aminte de femeia lui Lot: „nu vă uitaţi înapoi!"...

Isuse, scumpul meu Mântuitor! Îţi mulţumesc că m'ai ajutat să ies din Sodoma şi Gomora peirii sufleteşti. Te rog însă preabunul meu Mântuitor, ajută-mă să mă rup statornic de această lume a pierzării. Ajută-mă să viu la Tine şi să privesc numai spre Tine.

Duhule sfinte, ajută-mă cu darul şi harul Tău. Apără-mă cu darul şi harul Tău de ispitele acestei lumi cari strigă neîncetat pe mine să „mă uit înapoi". Nu mă lăsa de mână, Duhule sfinte, ci mă călăuzeşte neîncetat înainte pe calea mântuirii până la sfârşitul vieţii.

Diavolul s'a amestecat cu alcoholul şi în istoria mântuirii lui Lot

Locul cel mai urât din Biblie ne arată ce poate face diavolul cu ajutorul alcoholului.

Sf. Scriptură este o carte plină de adânci şi neîntrecute învăţături sufleteşti. Intre altele Scriptura ne arată că ori unde a fost — şi este — vorba despre mântuirea sufletului, acolo aleargă şi diavolul. Domnul Isus a venit în lume să mântuiască pe tot omul. Diavolul aşişderea aleargă şi lucrează să piardă pe tot omul.

Din potopul cel de apă scăpase numai Noe şi familia sa; din potopul cel de foc al Sodomei şi Gomorei scăpase numai Lot şi fetele sale. Dar şi într'un loc şi într'altul, diavolul a alergat să piardă şi pe aceşti scăpaţi. Pe Noe, diavolul l'a smintit cu alcoholul, cu beţia.

Diavolul îşi probează armele. Beţia o probase cu Noe şi proba eşise cu bine. El se apropie acum şi de Lot cu aceeaşi înşelăciune. „Iară Lot — ne spune Biblia — s'a temut să rămâie în Zoar (unde se rugase de îngeri să l lase). A rămas pe munte şi a locuit într'o peşteră cu cele două fete ale sale". In această peşteră s'a petrecut cea mai urâtă istorie din toată Biblia. Fetele lui Lot — temându-se că vor rămânea fără copii — au îmbătat cu vin pe tatăl lor şi s'au împreunat noaptea cu el" (Facere 19, 30—38).

Ah! ce lucru grozav a făcut şi aici diavolul cu ajutorul alcoholului. Ah! cum a stricat şi aici mântuirea celor 3 suflete cu ajutorul alcoholului. Ah! ce loc urât este acesta în sf. Scriptură! Sunt unele glasuri cari zic: acest loc trebue scos din Biblie. Din Biblie trebue scoase locurile cele urâte. Tot aşa şi duşmanii sf. Scripturi arată toate locurile urâte din Biblie (Solomon cu femeile, păcatul lui David cu femeia lui Urie, păcatul lui Lot cu fetele sale etc.) şi zic: „iată aceasta este cartea voastră cea sfântă... o carte plină de desfrânări". Se află chiar şi unii din oamenii bisericii cari spun că din Biblie ar trebui scoase părţile urâte.

Ah! ce mare greşală ar fi aceasta! Noi strigăm sus şi tare că aceste locuri îşi au tot rostul lor, tot înţelesul lor şi tot locul lor în sf. Scriptură. Ele fac parte din intregitatea Bibliei. Sf. Scriptură ne arată deoparte toată calea şi toată lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o dealungul veacurilor pentru mântuirea noastră a păcătoşilor. Dar de altă parte, Scriptura ne arată şi toate

încercările şi înşelăciunile ce le a făcut Satana dealungul veacurilor pentru pier ania omului.

Scriptura ne arată urmele Domnului, dar de altă parte ne arată şi urmele diavolului. Locurile cele urâte din Biblie sunt urmele diavolului, sunt urmele lucrării diavolului. In aceste locuri, Scriptura ne arată urmele diavolului, ne arată pe diavolul şi înşelăciunile pe cari le foloseşte.

Eu cred că aceste locuri nu numai că nu trebue scoase din Biblie, ci dimpotrivă ele trebue arătate cu degetul.

Ele trebue arătate oamenilor cu strigarea: „uitaţi-vă oameni buni, la urmele diavolului... uitaţi-vă cu ce fel de înşelăciuni a lucrat satana în curgerea vremilor... Scriptura vă arată apucăturile şi înşelăciunile pe cari le-a folosit diavolul, ca să vă feriţi de ele"...

Diavolul ar râde cu hohot dacă cineva ar scoate din Biblie urmele lui. Diavolul tocmai asta ar dori: să i se şteargă urmele

şi înşelăciunile pentruca oamenii să se feriască mai puţin şi el să-i poată înşela mai uşor.

Locurile cele urâte din Biblie ne arată urmele diavolului.

Urâte sunt aceste urme, urât trebue să fie şi diavolul.

Un ostaş din Oastea Domnului îmi scrie că beţivii şi păcătoşii tot cu ocoşala asta îi stăteau înainte: da de unde a văzut părintele Trifa pe dracu de i-a dat chipu în Oglinda inimii omului?.. unde aţi văzut voi pe diavolul de-i arătaţi chipul"?..

O dragii mei — le-a răspuns ostaşul — noi n'am văzut pe diavolul, dar în schimb, vedem zi de zi urmele lui. Ori încătrău ne uităm, vedem urmele lui: desfrânări, beţii, zavistii, vicleşuguri etc. Urâte sunt urmele diavolului, urât trebue să fie şi el. Noi nu-l putem da în chip de înger, când urmele lui sunt atât de scârnave şi urâte. Noi n'am văzut pe diavolul, dar zi de zi vedem chipul şi asemănarea lui printre cei îndobitociţi şi ticăloşiţi de patimile şi ispitele lui. Ah! de-aţi şti şi d-voastră ce urâţi sunteţi când vă îmbătaţi ca porcii pe la birt. Sunteţi atunci acurat în chipul oamenilor din Oglinda inimii omului.

Beţivii se ruşinară şi de atunci n'au mai întrebat pe ostaşul nostru unde l'am văzut noi pe diavolul.

Ah! cu ce minciuni şi nărozii umblă unii păcătoşi închipuindu-şi cât sunt ei de cuminţi că nu mai cred în diavolul. Ah! neputincioşii de ei, cum nu văd ei prin lume urmele diavolului! cum nu văd ei chiar în viaţa lor urmele diavolului!

Mai săptămânile trecute, un scriitor critica ziarele spunând că sunt pline de ştiri despre crime, fraude, hoţii şi alte răutăţi. „Astfel de ştiri ar trebui scoase de prin ziare", spunea respectivul. Ba să nu se scoată — zicem noi — căci ele arată urmele diavolului. Ele arată că diavolul nu doarme, ci umblă prin lume răcnind ca un leu şi înghiţind pe ceice nu priveghează (I. Petru 5, 3). Trebue însă arătate aceste ştiri în înţeles religios. Ele trebue puse în faţa cetitorilor ca o şcoală sufletească.

In acest înţeles pune Scriptura în faţa noastră locul cel urât cu desfrânarea fetelor lui Lot. In primul rând ne arată acest loc sfârşitul grozav al vieţii lui Lot, care nu se ferise dela început de aluatul stricăciunii. Lot se amestecase cu răul cetăţilor şi iată ce urmare grozavă a avut acest amestec. Ingerii l-au târât afară din focul pierzării, dar cu sufletul nu l-au putut scoate cu totul din stricăciune. Ah! sărmane Lot, cum te lăsară îngerii din mână, iată ce făcuşi. Te scoaseră îngerii dintr'o Gomoră şi întraşi în alta tot atât de rea... te scoaseră dintr'un foc şi întraşi în altul tot atât de grozav. Da, da, pentrucă tu erai ame-

stecat cu stricăciunea. N'ai rupt-o cu totul de duhul cel rău al cetăților și iată pe urmă la ce ajunseși.

Locul acesta strigă pe noi: rupeți-vă cu totul de „duhul cel rău al acestei lumi“ ... țineți-vă departe de modele și stricăciunile acestei lumi... „fiii Domnului“ nu vă amestecați cu „fiii oamenilor“.

Locul acesta strigă apoi pe noi: creștinilor, feriți-vă de alcohol! Iată ce lucru grozav a făcut și aici diavolul cu ajutorul alcoholului. Pagina cea mai urâtă din Biblie este o mărturie despre ce poate face alcoholul și este o strigare să ne ferim de alcohol.

Fetele lui Lot au folosit alcoholul ca să nască prunci cu ajutorul beției. Arată și lucrul acesta că ele nu cunoșteau pe Domnul. Dacă l-ar fi cunoscut pe Domnul, s'ar fi rugat ca Ana și alte femei credincioase din Biblie și Dumnezeu le-ar fi rânduit copii [I Regi cap 1]. Dar ele n'au cerut sfat dela Domnul. S'au înțeles cu diavolul și diavolul îndată le-a sfătuit ce să facă. Au ascultat de sfatul diavolului: au amețit pe tatăl lor. Așa face diavolul și azi cu alcoholul: întunecă mintea omului; îi ia mintea, îi ia vederea, îi ia puterea cea sufletească. Bețivul este un orb pe care diavolul îl duce unde vrea și face cu el ce vrea.

Am arătat la timpul său, ce urmări grozave a avut beția lui Noe. Din această beție a răsărit vrăjmășia dintre fiii lui și dintre neamurile pământului.

Tot atât de grozave urmări au eșit și din beția lui Lot. Biblia ne spune că din zămislirea fetelor lui au eșit neamul Amoniților și Moabiților [Facere 19, 36—38]. Ei bine, cine au fost aceste neamuri? Căutați în Biblie și îi veți afla pe acești Amoniți și Moabiți pe tot locul luptându-se contra fiilor lui Dumnezeu și contra planurilor lui Dumnezeu.

Din beția lui Lot au ieșit așa dar niște fii ai diavolului. Beția lui Lot a dat niște bravi luptători pentru împărăția iadului.

Tot atât de grozave sunt urmările beției și azi. Prin beție ajung oamenii fiii diavolului, fiii pierzării. Prin beție își recrutează diavolul luptători pentru împărăția sa. Prin beție se fac cele mai spurcate și urâte păcate.

Isuse, preascumpul meu Mântuitor! Îți mulțumesc că m'ai ajutat să scap din Sodoma și Gomora peirii sufletești. Te rog însă, ajută-mă mai departe și fi cu mine mai departe căci atacurile vrăjmașului sunt multe, iar eu sunt singur și slab. Fi cu mine, scumpul meu Mântuitor, căci lumea e plină de „peșterile“ ispitelor și înșelăciunilor.

Duhule sfinte! Ține-mă și du-mă neîncetat de mână cu darul și harul Tău. Adă-mi neîncetat aminte că vrăjmașul diavol atacă mai înverșunat tocmai pe cei eșiți din Sodoma și Gomora. Ajută-mă să scap de atacurile și înșelăciunile lui.

„Şi au zis îngerii cătră Lot: scapă la munte ca să nu pieri!“

„Iară Lot a răspuns zicând: o, nu Doamne... eu nu pot să fug la munte“.

Dupăce îngerii l'au scăpat pe Lot din Sodoma şi Gomora, i-au zis să nu se uite înapoi, nici să se oprească în câmpie, ci să scape la munte. Insă Lot a răspuns că nu poate fugi la munte. A cerut dela îngeri să-l lase să fugă în cetatea Zoar... „lăsaţi-mă să fug în cetatea aceasta căci este aproape şi este aşa de mică“. Ingerii l'au lăsat, dar pe urmă Lot s'a temut să intre în ea. A intrat în o peşteră din care diavolul cu ajutorul alcoholului a făcut o nouă Sodomă şi Gomoră (Facere cap 19 vers 17—22).

Un adânc înţeles sufletesc este şi în această istorie. „Lot, scapă la munte! suie te la munte!“... au zis îngerii cătră Lot. Insă Lot nu se putea urca la munte.

Muntele şi suirea la munte are un adânc înţeles în sf. Scriptură şi în tainele mântuirii. Acest înţeles îl vom afla şi prin o cercetare a frumseţilor şi însuşirilor deosebite ce le are muntele.

Muntele are ceva deosebit, are un farmec deosebit. Are din belşug soare, are lumină, are aier, are sănătate. Inainte de toate, muntele are sănătate. Munţii din apropierea oraşelor, sunt plini vara de domni cari îşi caută sănătatea. Medicii şi medicina de azi îi trimite pe cei slabi şi bolnavi nu atât la spital şi spiterie, cât mai mult la munte, la aier, la soare, la lumină.

Aşa e şi în cele sufleteşti. Înălţimile cele curate şi sfinte ale evangheliei sunt pline de soare, de lumină, de aier şi de sănătate sufletească. Toţi cei bolnavi cu sufletul trebue să-şi caute sănătatea sufletească perdută în înălţimile cele curate şi sfinte ale evangheliei.

Al doilea farmec deosebit al muntelui este priveliştea ce ţi-o dă. Din înălţimea unui munte se vede lumea în adevăratul ei înţeles. Din înălţimea unui munte, oraşele şi satele se văd ca nişte biete muşuroaie de furnici. Din înălţimea unui munte poţi vedea deşertăciunea lumii.

Cât de mic, cât de neputincios şi de trecător se vede omul din înălţimea unui munte faţă de atotputernicia şi veşnicia lui Dumnezeu!

Acelaş lucru se petrece şi în lumea mântuirii sufleteşti. Când te-ai ridicat în înălţimile cele curate şi sfinte ale evangheliei, deodată ţi se vede lumea şi viaţa în adevăratul lor înţeles. Din înălţimea evangheliei, ţi se vede cât de trecătoare este lumea şi

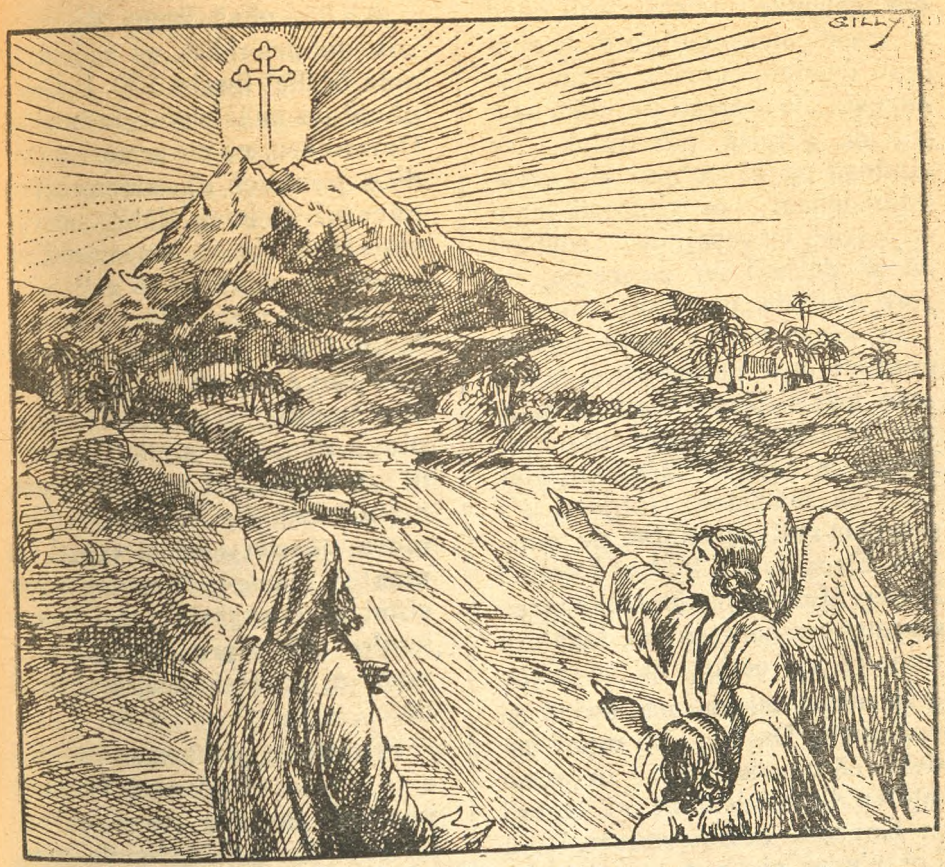

viața... din această înălțime îl vezi pe cel păcătos cum se afundă ca un verme în coaja pământului. Din această înălțime se văd Sodomele și Gomorele în cari petrec cei păcătoși.

Din această înălțime vezi că toate bunurile și desfătările lumii sunt „deșertăciune și vis“... din această înălțime te vezi pe tine însuți și rosturile cele adevărate ale vieții tale.

Și mai are încă muntele un fior, un farmec nespus de măreț și de suflet mișcător. Acest fior îl dă muntele când ai urcat culmile lui cele mai înalte. In răsăritul soarelui de vară, sus pe culmea unui munte înalt, simțești un fior nespus de măreț și înălțător... te simțești par'că descătușat de legăturile lutului... te simțești par'că ușurat de greutatea pământului... te simțești par'că legat cu ceriul, cu veșnicia... te simțești par'că un supraom, un om spiritual.

Același lucru se petrece și în lumea mântuirii sufletești. Când ai urcat culmea cea mai înaltă

din înălțimile cele sufletești, când ai urcat culmea Golgotei, te simțești deodată cuprins de un fior ceresc... te simțești deodată ușurat de sarcina păcatului... te simțești par'că scăpat de greutatea lutului... te simțești legat cu ceriul, cu veșnicia... simțești că ai devenit un supraom, un „om nou", un „om duhovnicesc".

In acest înțeles este amintit muntele în sf. Scriptură și în tainele mântuirii sufletești. In muntele Taborului s'a petrecut schimbarea la față a Mântuitorului. Sus pe înălțimea Golgotei s'a petrecut restignirea. De pe muntele Eleonului s'a înălțat Domnul la cer. Muntele predică înălțarea noastră cea sufletească, legătura noastră cu ceriul, cu veșnicia.

In acest înțeles ne strigă și psalmistul David: „La munți suflete să ne ridicăm". In acest înțeles l'au îndemnat și îngerii pe Lot să se suie la munte. Dară Lot n'avea nici putere, nici plăcere să suie muntele. Se amestecase cu stricăciunea și îi slăbiseră puterile sufletești. Lui îi trebuia o „cetate". Nu se putea despărți cu gândul de viața și stricăciunea cetăților.

Luați pe un bețiv și plecați cu el să suiți un munte înalt. Cu sigur, nu va putea sui muntele pentrucă are înădușală căpătată din alcohol. Așa și Lot: avea și el o „înădușală" sufletească din cauza cărei nu se putea sui la munte. Amestecul cu lumea îi slăbise puterile trupești și sufletești.

Ah! e plină lumea de ceice „nu se pot ridica cu sufletul la cele înalte" (psalm 130, 1). Celor păcătoși nu le place cuvântul lui Dumnezeu, nu pot urmări o predică pentrucă s'au amestecat cu păcatul și le-au slăbit puterile sufletești. Nu vă amestecați cu lumea și stricăciunile ei!!

Fratele meu! Mântuirea sufletului are și azi porunca ce i-au dat-o îngerii lui Lot: „nu te uita înapoi... nu te opri în câmpie... scapă la munte... scapă în „muntele cel sfânt al Domnului". Ieși din Sodoma și Gomora acestei lumi și scapă la munte... suie-te în muntele cel sfânt al evangheliei, căci numai acolo afli soare, lumină, aier, viață și sănătate pentru sufletul tău...

Fratele meu! Lumea de azi este o uriașă Sodomă și Gomoră plină de răutăți și stricăciuni sufletești. Eși îndată, fratele meu, din această pierzare. Eșiți îndată din răutățile și stricăciunile cele grozave ale zilelor noastre. Scăpați la „munte" și ajutați și pe alții să scape.

Veniți în muntele Domnului și uitați-vă peste lumea asta așa cum s'a uitat Avram peste Sodoma și Gomora. Uitați-vă și veți rămânea îngroziți. Uitați-vă și veți vedea lumea asta ca o uriașă Sodomă și Gomoră ce stă gata să ia foc.

Uitați-vă peste lume din înălțimea evangheliei și veți afla că „pământul cu tot ce este pe el

va arde" (II Petru 3, 10). Auzi tu, fratele meu? Intr'o bună zi vor arde toate bunătăţile acestei lumi pentru cari atâţia oameni îşi dau până şi viaţa.

Uitaţi-vă din muntele cel sfânt al evangheliei şi veţi vedea ceriul încărcat cu norii cei negri ai mâniei lui Dumnezeu pentru răutăţile lumii. Veţi afla că se apropie ziua cea mare a urgiei.

Oameni buni! Scăpaţi la „munte!" Fugiţi, la „munte" căci vine urgia cea mare! Fugiţi la munte căci vine „potopul cel de foc". Scăpaţi la munte! Scăpaţi în muntele Golgotei căci acesta este singurul loc în care putem scăpa.

Scăpaţi până mai este vreme. Sodoma şi Gomora acestei lumi poate lua foc într'o clipă. Ziua cea mare şi urgia cea mare va veni pe neaşteptate.

Fratele meu! Acum ori mai târziu — când noi vom fi pe pământ sau când vom fi în mormânt — va veni urgia cea mare, va veni ziua cea mare când va trebui să ne dăm seamă despre viaţa şi faptele noastre. Vai celor ce vor fi aflaţi că şi-au petrecut viaţa în Sodomele şi Gomorele păcatelor şi stricăciunile sufleteşti. Ei vor fi aruncaţi în „iazul cel de foc" (Apocalips 20, 15).

Oameni buni! Eşiţi din pierzarea aceasta! Eşiţi din păcate şi răutăţi! Scăpaţi îndată la munte ca să nu vă apuce noaptea (moartea) în Sodoma şi Gomora peirii sufleteşti.

Rugăciune.

Isuse scumpul meu Mântuitor. Iţi mulţumesc că m'ai ajutat să scriu această tâlcuire a cetăţilor Sodoma şi Gomora. Iţi mulţumesc mai ales că mi-ai ajutat mai întâi să scap eu însumi din Sodoma şi Gomora stricăciunilor şi pierzării sufleteşti, că de nu scăpam de bună seamă nici aceste tâlcuiri nu le scriam.

Isuse, bunule Doamne! Eu te rog, ajută pe cei cari au cetit şi vor ceti aceste tâlcuiri. Ajută-i să scape la Tine. Ajută-i să scape la «munte»... ajută-i să scape sus la Golgota restignirii Tale...

Duhule sfinte, trezitorule al păcătoşilor! Trezeşte pe cei cari au cetit şi vor ceti aceste tâlcuiri. Deschide-le ochii să vadă Sodoma şi Gomora în care petrec. Ajută-i să scape din pierzare. Intinde-le mâna, Duhule sfinte, întinde-le mâna Ta — darul şi harul Tău — căci fără acest ajutor, ei nu pot scăpa.

Nu ne lăsa de mână, Duhule sfinte, nici pe noi ostaşii Domnului şi pe toţi cari am scăpat din Sodomele şi Gomorele stricăciunilor sufleteşti. Nu ne lăsa, Duhule sfinte, din mâna Ta — cârmuieşte-ne neîncetat cu darul şi harul Tău — căci lumea este plină de «peşteri», este plină de ispite şi înşelăciuni. Du-ne de mână, Duhule sfinte, du-ne de mână până în clipa când vom sfârşi călătoria acestei vieţi şi vom scăpa «acasă» la Domnul ca să trăim cu El în vecii vecilor, amin.

Cetățile Sodoma și Gomora — și cetatea Ninive.

Și cetatea Ninive a fost judecată la peire, dar a scăpat prin căință și întoarcere la Dumnezeu.

Istoria cetății Ninive din Biblie are multă asemănare cu istoria cetăților Sodoma și Gomora. O mare asemănare, dar și o mare deosebire este între aceste cetăți. Să vedem.

Până la un loc, istoria acestor cetăți se potrivește. Toate trei cetățile erau pline de stricăciune și toate trei erau sortite și osândite peirii. „Și au zis Domnul: strigarea Sodomei și Gomorei s'a înmulțit spre mine, și păcatele lor sunt mari foarte" [Facere 18, 20] „Sculați-vă și ieșiți căci Domnul vrea să piardă cetatea" [Facere 19, 14].

„Și a fost cuvântul Domnului către Iona zicând: „mergi la Ninive, cetatea cea mare, și propoveduește într'ânsa căci s'a suit strigarea răutăț lor ei la Mine" [Iona 1, 2] „Incă 3 zile și Ninive se va prăpădi" [Iona 3, 5].

Adecă vedeți, ambele cetăți erau în aceeași osândă; ambele stăteau sub aceeași judecată. Dar deosebirea începe de aici. Sodoma și Gomora s'au prăpădit, dar Ninive a scăpat. S'a prăpădit Sodoma și Gomora pentrucă totul era putred în ele. Nici măcar 10 „drepți" nu se aflau în ea. Până și ginerii lui Lot râdeau de chemările mântuirii. Nu însă așa Ninive. Ea a apucat pe altă cale; pe calea cea bună. Ascultați ce spune Biblia:

„Și s'a făcut cuvântul Domnului a doua oară către Iona zicând: Scoală-te și mergi în Ninive, cetatea cea mare și propoveduește într'ânsa după cuvântul carele am zis ție. Și s'a sculat Iona și a mers în Ninive, cetatea cea mare și a început Iona a propovedui zicând: „Incă patruzeci de zile și Ninive se va prăpădi". Și au crezut oamenii din Ninive lui Dumnezeu, și au vestit post și s'au îmbrăcat cu saci, dela cei mari până la cei mai mici. Și s'a sculat împăratul de pe scaunul său de domnie și s'au desbrăcat de hainele sale și s'a îmbrăcat cu sac și au șezut în cenușă. Și s'a dat poruncă dela împăratul: „oamenii și vitele să nu guste nimic și apă să nu bea". *Și s'au îmbrăcat cu saci oamenii și au strigat către Dumnezeu cu deadinsul și s'au întors fieștecarele dela calea sa cea rea și dela strâmbătatea ce era în mânile lor* zicând: Cine știe, doar de-i va părea rău lui Dumnezeu și se va milostivi și se va întoarce dela întărirea măniei Sale și nu vom peri". *Și au văzut Dumnezeu lucrurile lor că s'au întors*

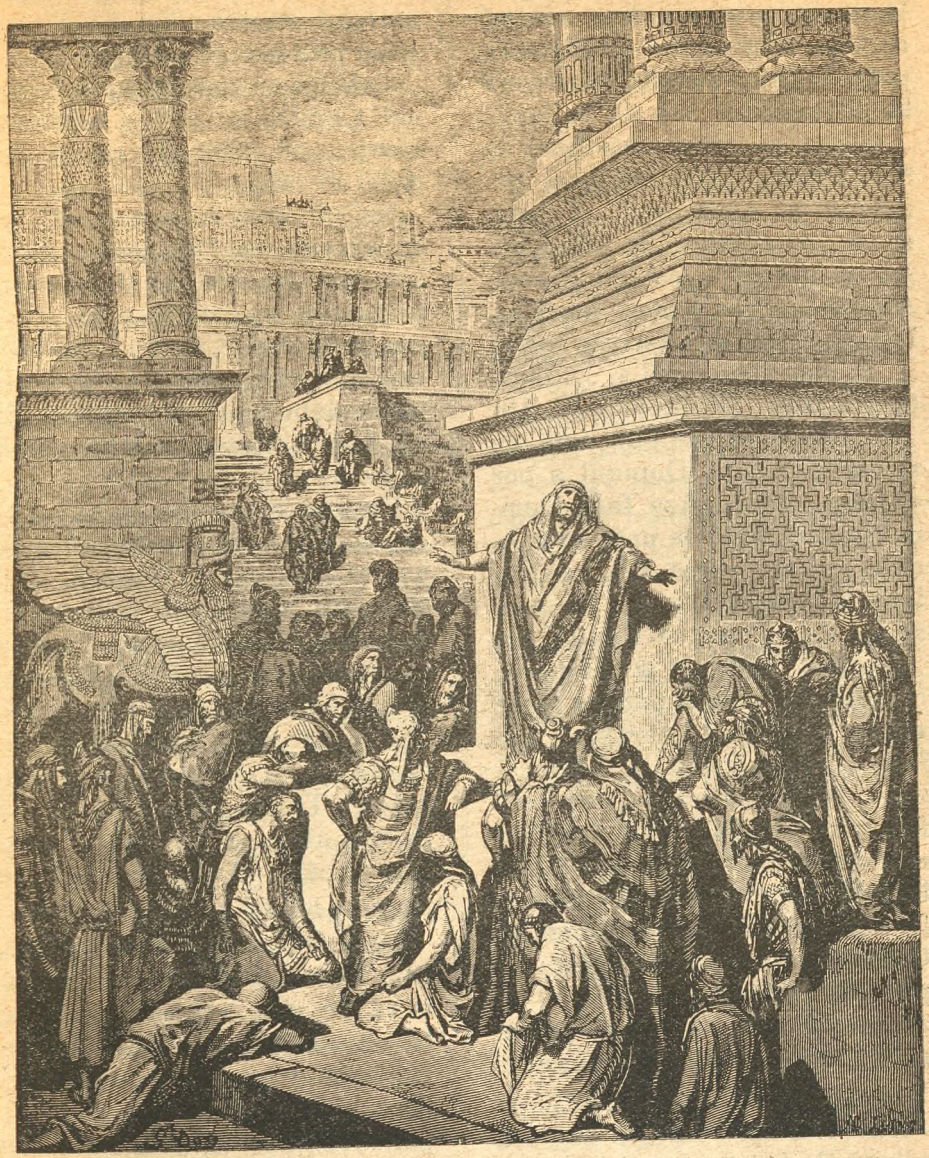

dela căile lor cele rele şi nu au făcut lor Dumnezeu răul ce hotărâse să l facă" [cartea lui Iona cap. 3].

Ninive a fost şi ea judecată la peire întocmai ca Sodoma şi Gomora. A scăpat însă prin post, căinţă şi îndreptare. „S'a întors fieştecarele dela calea sa cea rea" şi Dumnezeu i-a iertat.

Ce Dascăl ceresc minunat şi neîntrecut este Biblia! Faţă de

prăpădul cetăților Sodoma și Gomora, ea pune în fața noastră cetatea Ninive care a scăpat de prăpăd prin căință și întoarcere la Dumnezeu.

Biblia nu pune niciodată în fața omului numai urgia și pedeapsa lui Dumnezeu, ci pune și ușa de scăpare, de mântuire. Alături de urgie, pune scăparea. Alături de mănie, pune iertarea. Iată pun înaintea voastră moartea ... și viața; blestemul și ... binecuvântarea" (V Moise 30, 19).

In istoria cu potopul, față de prăpădul apelor, Domnul a pus corabia lui Noe. Așa face Domnul și aici. Față de prăpădul focului, pune cetatea Ninive (căința și întoarcerea la Dumnezeu). Eu aș zice că Ninive era „corabia" Sodomei și Gomorei. Sodoma și Gomora puteau și ele scăpa în această „corabie" (căința și întoarcerea la Dumnezeu). Ninive stă ca o „corabie" față de prăpădul cetăților Sodoma și Gomora. Căința stă față în față cu pierzarea. Ninive e icoana căinții, iar Sodoma și Gomora este icoana nelegiuirii până în capăt și a peirii. O asemănare este între cele două cetăți, dar și o mare deosebire.

In istoria ambelor cetăți se vorbește despre cenușă. Cenușa a hotărât soartea acestor cetăți. Dar a fost o mare deosebire între cenușa din Sodoma și între cea dela Ninive. Peste Sodoma și Gomora a plouat „cenușă cu foc" și prăpăd. Cenușa aceasta a însemnat urgia și pedeapsa ceriului de sus. Cei din Ninive și-au pus cenușă pe cap în semn de căință și s'au întors la Domnul. Cenușa aceasta a însemnat căința oamenilor și iertarea ceriului de sus.

Ninive este icoana căinții și întoarcerii la Dumnezeu. Este icoana întoarcerii la Dumnezeu a omului singuratic și a unui popor întreg. Căința și întoarcerea la Dumnezeu trebue să plece dela omul singuratic. „Și s'a întors *fiștecarele* dela calea sa cea rea".

Fratele meu! Toți suntem păcătoși. Fiștecarele din noi este o mică Sodomă și Gomoră. Toți stau sub judecata și osânda paragrafului de lege ce zice: „plata păcatului este moartea" (Romani 6, 23). Față de această judecată, Ninive ne arată calea mântuirii: căința și întoarcerea la Dumnezeu. Toate Scripturile strigă pe noi să ne întoarcem la Dumnezeu căci El stă gata să ne ierte și să ne primească.

Nu voiesc moartea păcătosului, zice Domnul, ci să se întoarcă și să fie viu... și cel fărădelege de se va întoarce dela fărădelegile sale, va trăi și nu va muri (Ezechil cap. 18, vers 21—32). „Intoarceți-vă către Mine și Eu mă voiu întoarce către voi, zice Domnul Atotțiitorul" (Malachia 3, 7). „Așa zice Domnul, întoarceți-vă la Mine, din toată inima voastră, cu post, cu plângere și cu tânguire. Rupeți-vă inimile

voastre şi nu hainele voastre; şi vă întoarceţi la Domnul Dumnezeul vostru că îndurat este, îndelung răbdător şi mult milostiv" [Ioil c. 2 v. 12—13].

Această căinţă şi întoarcere la Dumnezeu trebue să o facă toţi oamenii, poporul întreg, omenirea întreagă. Oamenii suspină după v r e m u r i m a i bune şi aşteaptă vremuri mai uşoare, dar ele nu vor veni până nu vom face întoarcerea la Dumnezeu. Dimpotrivă, vor veni peste noi vremuri şi mai grele. O ameninţare, o furtună stă par'că deasupra capului nostru vestindu-ne urgie şi pedeapsă de nu ne vom întoarce la Dumnezeu.

De urgia şi mănia zilei de mâine, vom putea scăpa numai prin întoarcere la Dumnezeu.

Pentru fărădelegile noastre, poate că şi noi suntem judecaţi la cine ştie ce înfricoşate pedepse, urgii şi năcazuri şi mai mari decât cele de acum. Un Iona s'a ridicat în zilele noastre care ne vesteşte această judecată. Semnele, arătările, urgiile, năcazurile zilelor noastre sunt un Iona ce strigă pe noi: oameni buni, Domnul Dumnezeu a hotărât pedepsirea voastră... vin „năcazuri ce n'au fost dela începutul lumii"... vine peste voi urgia cea mare... „lăsaţi-vă de răutăţi şi vă întoarceţi degrab la Dumnezeu".

Ninivitenii au crezut cuvintele lui Iona. S'au pus pe post şi căinţă. S'au lăsat de răutăţi şi Dumnezeu i-a iertat. Noi însă n'ascultăm chemările Domnului. Vedem arătările cereşti. Ne înfricoşăm de ele, dar de răutăţi nu ne lăsăm.

O arătare cerească a fost în primăvara anului 1928. In partea nordică a ţării, a plouat cenuşă şi pucioasă. Această cenuşă a venit dela Domnul de sus să ne aducă aminte de istoria cetăţilor Sodoma şi Gomora şi de istoria cetăţii Ninive. Cenuşa a adus prăpăd peste Sodoma şi Gomora — iertare pentru Ninive. Cenuşa din zilele noastre n'a adus încă „focul", dar nici iertarea ceriului de sus. Ea este încă numai o cenuşă strigătoare şi vestitoare a pedepsei. E o cenuşă ce strigă pe noi să ne aplecăm capetele, să ne punem pe căinţă şi să ne întoarcem la Dumnezeu aşa cum au făcut odinioară Ninivitenii.

Vremile noastre trebue să fie vremuri de căinţă şi de întoarcere către Dumnezeu. „Şi s'a întors fieştecarele dela calea sa cea rea"... cu asta au scăpat Ninivitenii dela peire. Numai cu asta vom scăpa şi noi de urgiile şi pedepsele ceriului.

„Să căutăm căile noastre, să le cercetăm şi să ne întoarcem la Domnul. Să înălţăm inimile noastre spre Dumnezeu zicând: păcătuit-am, păcătuit-am şi nu ne-am întors" [Plângeri Ieremia 3, 40—43].

Semne şi arătări cereşti ce ne aduc aminte de soartea cetăţilor Sodoma şi Gomora

In primăvara anului 1928 a plouat cenuşă şi pucioasă.

In primăvara anului 1928 s'a petrecut o înfricoşată arătare în nordul ţării, prin Moldova, Basarabia şi Bucovina

In dimineaţa zilei de 26 Aprilie, în unele părţi cerul s'a acoperit de nori negri şi înfricoşaţi... un strat de ceaţă şi fum a astupat lumina soarelui... ziua la amiazi s'a făcut întunerec mare încât au trebuit aprinse lămpile... a început o ploaie deasă, pe urmă norii s'au înroşit puţin şi a început să plouă cenuşă cu miros de pucioasă. Casele, câmpul, străzile s'au umplut de un strat subţire de cenuşă.

S'a lăsat o pâclă deasă de fum şi beznă, care a astupat cu totul lumina soarelui. Pe unele locuri, întunerecul a fost complet ca noaptea. Aşa a fost la Suceava şi Siret. In orăşelul Sadagura nici nu se putea umbla pe străzi.

Pe unele locuri, după încetarea ploii, a plouat cenuşă goală. Norii cei înfricoşaţi, bezna şi întunecimea a ţinut pe alocuri aproape două zile.

A plouat cam o litră de cenuşă pe metrul pătrat.

Această arătare s'a repetat de vre-o trei ori. La câteva săptămâni, prin unele părţi din Moldova a plouat pucioasă, un fel de praf de coloare gălbue, având înfăţişarea făinei de porumb şi un miros greu de pucioasă. Acest praf s'a depus pe case, pe străzi şi pe câmpuri în straturi de câţiva centimetri. Ploaia a fost liniştită şi a ţinut ceasuri întregi.

Despre cenuşa şi pucioasa căzută, învăţaţii au constatat că conţinea materii inflamabile (ce se aprind).

Ne putem închipui starea sufletească a oamenilor de prin părţile acelea. Au trăit clipe din clipele Sodomei şi Gomorei. Au avut o zi şi o noapte teribilă având deasupra capului lor un cer înfricoşat din care ploua cenuşă şi ameninţa cu foc şi urgie. Părea că s'a apropiat sfârşitul lumii. Oamenii nu ştiau ce e de făcut: să se retragă prin case ori să fugă pe câmp. Pe unele locuri s'a tras clopotele bisericilor. Bisericile şi sinagogile s'au umplut de oameni.

In întunerecul zilei, deasupra oamenilor, par'că se pironise un cer de oţel negru din care picura cenuşă şi ameninţa cu foc şi urgie cerească. Lumea aştepta îngrozită la ce va urma. Se împliniseră cuvintele Mântuitorului: „şi oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor cari vor să vie în lume" (Luca 21, 25). Oamenii din acele

părți au trăit clipe din clipele Sodomei și Gomorei. Au trăit clipele cu cari se va fi început și prăpădul cetăților Sodoma și Gomora. Mai lipsea numai focul ca să rămână o lume moartă și arsă de vie.

Un om îmi zicea astăvară: „oare de ce nu mai face Dumnezeu și azi atare minune ca în Biblie; poate atunci oamenii s'ar mai înfricoșa și s'ar mai lăsa de răutăți". Cine a zis că Dumnezeu nu mai face minuni? Domnul Dumnezeu face și azi minuni. Oare ce minune mai mare ne trebue decât aceasta: întunerec s'a făcut ziua la amiazi și a început să ploue cenușă și pucioasă.

Cine a zis că Dumnezeu nu mai face azi minuni? Iată Dumnezeu face minuni tot atât de mari și înfricoșate ca cele din Biblie. Numai cât oamenii nu vreau să le înțeleagă.

Ploaia de cenușă și pucioasă ne vine ca o strigare a Domnului Dumnezeu.

Ploaia de cenușă și pucioasă ne aduce de nou aminte de istoria cetăților Sodoma și Gomora. „Și s'a uitat Domnul spre Sodoma și Gomora și au zis către Avram: strigarea Sodomei și Gomorei s'a înmulțit spre mine... și Domnul a plouat peste Sodoma și Gomora pucioasă și foc din cer" (Facere cap 19).

Ceriul de sus a început să plouă și peste noi cenușă și pucioasă Oare nu este această pucioasă un semn al ceriului de sus? Oare nu este strigarea Tatălui ceresc să ne lăsăm de răutăți? Pucioasa a venit, ce mai așteptăm, focul? prăpădul?

Trăim vremuri biblice, pline cu fel de fel de semne și arătări cerești. Ploaie peste noi cenușă, pucioasă, grindină, uragane, înghețuri, năcazuri și greutăți..însă oamenii nici habar nu au.

„Sculați-vă și eșiți din locul acesta că Domnul vrea să piardă cetatea" (Facere 19). Sculați-vă oameni buni din păcate și lăsați-vă îndată de răutăți căci Domnul vrea să se judece cu noi. „Mântuiți-vă sufletul!" (Facere 19, 10).

Ploaia de cenușă a venit dela Domnul de sus să ne aducă aminte de soartea cetăților Sodoma și Gomora și de soartea cetății Ninive. Peste Sodoma și Gomora a plouat „cenușă cu foc" și prăpăd. Cenușa aceasta a însemnat urgia și pedeapsa ceriului de sus. Cei din Ninive și-au pus cenușă pe cap în semn de căință și s'au întors la Domnul Cenușa aceasta a însemnat căința oamenilor și iertarea ceriului de sus.

Cenușa din zilele noastre n'a adus încă „focul", dar nici iertarea ceriului de sus. Ea este o cenușă strigătoare și vestitoare de pedeapsă. Ea e o cenușă ce strigă pe noi să ne aplecăm capetele, să ne punem pe căință și să ne întoarcem la Dumnezeu așa cum au făcut odinioară Niniviteni.

Semne şi arătări ce ne aduc aminte de soartea cetăţilor Sodoma şi Gomora.

Cum s'a scufundat pământul într'un sat din jud. R.-Vâlcea.

In toamna anului 1928, s'a scufundat o parte din satul Ciumagi, jud. Râmnic-Vâlcea.

Un gazetar dela Bucureşti a mers la faţa locului să vadă cum s'a petrecut minunea aceasta.

Ascultaţi ce lucruri înfricoşate s'au petrecut acolo:

In noaptea de sf. Dumitru — scrie gazetarul — oamenii s'au culcat liniştiţi ca de altă dată. Deodată, în puterea nopţii fură treziţi de un urlet grozav. Un bubuit şi muget surd se aude din adâncul pământului. Urletul acesta a ţinut o jumătate de oră. Norocul oamenilor a fost acesta. Bubuitul i-a trezit din somn şi i-a îndemnat să fugă. Oamenii s'au refugiat la timp, altcum toţi ar fi perit. Peste jumătate de oră a început prăpădul. Au început zvârcolirile pământului. In câteva minute totul a fost răsturnat.

Casele cele mai multe au fost distruse, altele prăvălite peste cap, sau acoperite de torentele pământului răscolit, iar altele făcute ţandări. Pomii au fost smulşi din rădăcini, ori purtaţi cu blocurile imense de pământ.

Sgomotul infernal al prăpădului acoperea strigătele de groază ale populaţiei. Până când s'a luminat de ziuă, distrugerea în sat era aproape totală. Terenurile căpătaseră o altă formă.

Satul, cu mahalalele sale, nu mai era de recunoscut. Drumurile pieriseră, şesul se transformase în prăpăstii, cu imense muşuroae la fund.

Dimineaţa frământarea pământului a încetat. Ziua a trecut în linişte. Oamenii se întoarseră la ruinele locuinţelor lor. Dar cât ce a venit noaptea, urletul a început de nou, şi mai grozav. Oamenii au fugit de nou şi prăpădul a început de nou. Trei nopţi dearândul a ţinut acest prăpăd. Ziua înceta, noaptea se pornia (oare nu era şi lucrul acesta o minune!).

Satul Ciumagi este azi o ruină.

Odată cu prăbuşirea locuinţelor şi înghiţirea terenurilor, s'au pierdut vite, unelte şi stocurile agonisite de fâneţe, grâu etc.

Ciumagii erau oameni bogaţi; toţi aveau averi şi pământul propriu.

Azi sunt cerşetori primiţi de milă să locuiască în satele de prin împrejurimi.

Nici vorbă să mai reîntre în posesia averilor ce au avut, căci răvăşirea pământului e aşa de mare, că nimic nu se mai poate alege din ce a fost. Terenurile

cultivabile nu mai există şi sunt toate transformate în prăpăstii, muşuroae enorme sau dealuri noui eşite. Livezile de pruni şi viile sunt scufundate şi pometul complet distrus. Cât priveşte casele nici lemnăria nu mai există, decât subt formă de mii de sfărâmături.

Un cordon puternic de jandarmi păzeşte locul catastrofei să nu se apropie nime de el.

Gazetarul i-a întrebat pe oameni despre ce părere au ei asupra acestui prăpăd. „Mânia lui Dumnezeu este aceasta a răspuns un bătrân credincios. Uite, d-şorule, colo unde este prăpastia cea mare. Acolo era o uliţă cu trei neamuri de oameni, neamul Drăguţeştilor, Lungocilor şi Iordăcheştilor. Aceste 3 neamuri purtau o ură şi duşmănie de moarte. Certele, bătăile, omorurile nu se mai gătau între ei. Şi acum iacă locurile lor sunt cele mai cumplit răvăşite. Şi uite, d-şorule, colo a fost o vie frumoasă a lui Nicolae Drăguţ. Un biet soldat, Nănău, s'a scăpat şi a luat un strugure din vie. Proprietarul l-a prins, l-a desbrăcat şi l-a bătut până la sânge. Bietul om a blăstămat să se aleagă prav şi pulbere din via lui. Şi iacă din via lui Drăguţ nici urmă nu se mai cunoaşte. Dar vezi, d-şorule, oameni-s nebuni; umblă acum să-l bată pe soldatul Nănău, spunând că pentru blăstămul lui a venit prăpădul. Ei nu se gândesc la răutăţile lor... pentru păcatele noastre a venit prăpădul acesta"...

Cuminte răspuns a dat bătrânul din Ciumagi. Insă gazetarul — un domn necredincios — a râs de aceste vorbe cuminţi. El scrie la gazetă că „oamenii din Ciumagi — în nepriceperea lor — atribue aceste fenomene altor cauze decât cele naturale. Fenomenul îşi are legile lui naturale fără vreun amestec al puterilor spirituale".

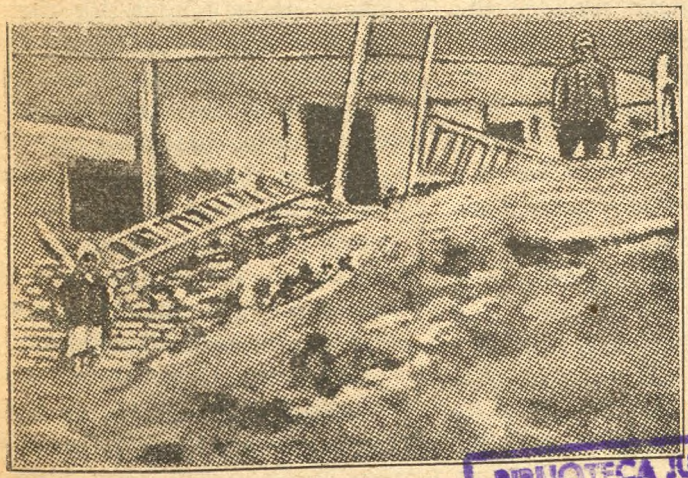

Satul Ciumagi după scufundare.

Ah! cum n'au ochi cei necredincioşi să-l vadă pe Dumnezeu şi minunile Lui. Ah! cât de orbi cu sufletul sunt şi cei învăţaţi cari văd pe tot locul

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ — CLUJ — SALA DE LECTURĂ
630666

„cauze naturale". Ei nu-l văd pe Dumnezeu nici când grăește prin astfel de arătări înfricoșate! Oh! cât de orbi cu sufletul sunt și oamenii cei necredincioși din Ciumagi. Ei umblă să-l bată pe soldatul Nănău; umblă să facă un păcat nou în loc să vadă minunea cea mare a lui Dumnezeu care i-a scăpat în timpul nopții.

„Doamne deschide-le ochii lor ca să vază" [2 Regi 6, 17] Prin această înfricoșată arătare să vină la mântuire.

Ce sunt toate aceste arătări? Cu adevărat trăim vremuri biblice. Cine a zis că Dumnezeu nu mai face minuni? Domnul Dumnezeu face și azi minuni înfricoșate. Un sat întreg nimicit de tulburarea pământului! Ce minune mai mare ne trebue? Oare nu este și acesta un semn că Domnul nu mai poate suferi păgânătățile noastre. Se deschide pământul, amenințând să ne înghită. Oare satul Ciumagi nu strigă pe noi: „aduceți-vă aminte de soartea cetăților Sodoma și Gomora!"

Se ivesc în lume semne și arătări cerești ce ne aduc aminte de apele potopului și de focul cetăților Sodoma și Gomora.

Vai celorce nici în aceste vremuri — când Domnul vorbește cu noi prin atâtea semne și arătări cerești — nu se înfricoșează și de răutăți nu se lasă.

Crâșma din Iokohama.

In vara anului 1923 a fost în Japonia unul din cele mai grozave cutremure de pământ din câte s'au pomenit să fi fost în lume. Peste 300 de mii de oameni și-au aflat moartea în acest cutremur. Despre grozăviile acestui cutremur de pământ, un american scrie într'o gazetă următoarea întâmplare:

„Mă aflam în Iokohama [un oraș pustiit de cutremur] când deodată se auziră bubuituri puternice și apoi foc, fum, strigăte și moarte în toate părțile. Multe grozăvenii am văzut, dar mai ales pe una n'o pot uita niciodată.

In fața casei unde ședeam eu era tocmai un chef și joc mare la o crâșmă când deodată am văzut că pământul și a deschis gura și a înghițit petrecerea. Din adâncul pământului se auziau ca dintr'un iad strigătele oamenilor, dar acum nu mai erau strigăte de petrecere, ci de moarte. Pe urmă pământul iar și a închis gura și s'a lipit la loc .. și de atunci — încheie americanul — de câte ori aud cum răsună crâșmele de beții și sudalme mă gândesc la crâșma din Iokohama.

Crâșma din Iokohama este și ea o mică Sodomă și Gomoră ce ne arată că Domnul într'o clipeală ne poate trimite peirea.

Ce înfățișare are azi Marea Moartă?

Când am fost în pelerinaj la Ierusalim — în toamna anului 1925 — am văzut și Marea Moartă. In cartea cu însemnările călătoriei la Ierusalim se află scris pe larg și despre Marea Moartă. Dăm și în cartea aceasta unele amănunte.

Iordanul și Marea Moartă se află dela Ierusalim spre răsărit, la o depărtare de 30 kilometri.

O cale lungă și grea. Trecem prin locuri sterpe și pustii. Ce locuri grozave! Ori încătrău te uiți, numai dealuri pustii, arse de soare și spălate de ploi. Nici o verdeață, nici un picur de apă.

Și tot coborâm și iar coborâm. Dela Ierusalim până la Marea Moartă este un coborâș mare. Par'că e o predică și acest coborâș, par'că predică și el zicând: așa e și viața când apuci a te coborî spre apele morții și peirii sufletești.

In sfârșit iată Marea Moartă. In ce cufundătură grozavă e această apă! Marea Moartă se află la 420 metri sub suprafața Mării Mediterane. E aceasta o adâncime unică în felul ei. Marea Moartă e cea mai joasă dintre toate apele câte sunt pe suprafața pământului E singura în felul ei pe toată suprafața pământului. Când te uiți înapoi pe unde am ajuns aici, par'că te-ai fi coborât în fundul lumii atât de joasă este această mare. Când te apropii de Marea Moartă simțești un aer apăsat și greu ce iese din cătranul cel mult ce-l are această apă. Apa mării e liniștită de tot și negrie, par'că și înfățișarea ei îți dă un fior al morții.

Inchipuiți-vă o apă mare încunjurată din toate părțile de pustietate și moarte. Nici un vânt nu mișcă această apă, nici un fel de mișcare nu vezi cât poți pătrunde cu ochiul; nici un val, nici o pânză de corabie, nici o vietate, nici o mișcare. Par'că e o apă și o lume încremenită. Un fior de groază te cuprinde. Abia ai apucat să scapi din praful și căldura înădușitoare a drumului și a pustiului, să ajungi la o apă și când ajungi la apă, abia apuci să scapi de ea. „Un fior de groază, de desgust și de tristețe — scrie un scriitor englez — simțești când ajungi la Marea Moartă. Cauți să te depărtezi cât mai curând de aceste locuri blăstămate".

Urmările și urmele păcatului doară nicăiri în lume nu se văd așa de înfiorător și de grăitor ca aici, la locul unde a fost Sodoma și Gomora.

Dăm alături chipul Mării Moarte. In apele ei nu trăește nici un fel de vietate. Peștii ce vin din Iordan se petrifică. Așișderea și lemnele. In chip se văd câteva ramuri petrificate, scoase din apele mării.

Iordanul se varsă în Marea Moartă, dar apele lui se evaporează repede amestecându-se cu sărătura cea grozavă.

Apa Mării Moarte e cea mai sărată dintre toate apele din lume. 1000 kgrame de apă conțin 100 kgrame de sare. E atât de sărată această apă încât chiar să vrei să te cufunzi în ea nu te poți căci te ține la suprafață. Sunt călători englezi cari își iau cartea de cetit, se desbracă și întinzându-se cu fața în sus peste fața apei citesc din carte așa cum ai citi tolănit pe iarbă. Sărătura îi ține deasupra apei. Dar să te ferească Dumnezeu să nu ți ajungă apa în ochi, în gură sau pe nas căci nu numai te ustură, ci te arde ca și când ai pune foc. Un om ce se scaldă în Marea Moartă când iese din apă nu-l mai cunoști, e tot încărcat cu sare de par'că-i nins.

Iată ce scrie un englez care s'a scăldat în apa acestei mări: „Am intrat — scrie englezul — în mare cu convingerea că se înoată foarte ușor, dar am fost surprins când am constatat că nu mă puteam servi de picioare cari rămâneau afară din apă, și numai cu mânile înaintam foarte puțin. Se pare că plutești pe o apă uleioasă; ea este neplăcută la atingere și te simți rău într'ânsa. Trebue să înoți pe o coastă; având astfel o mână și un picior în apă, se poate înainta cu mai multă ușurință.

Neavând punct de sprijin în-

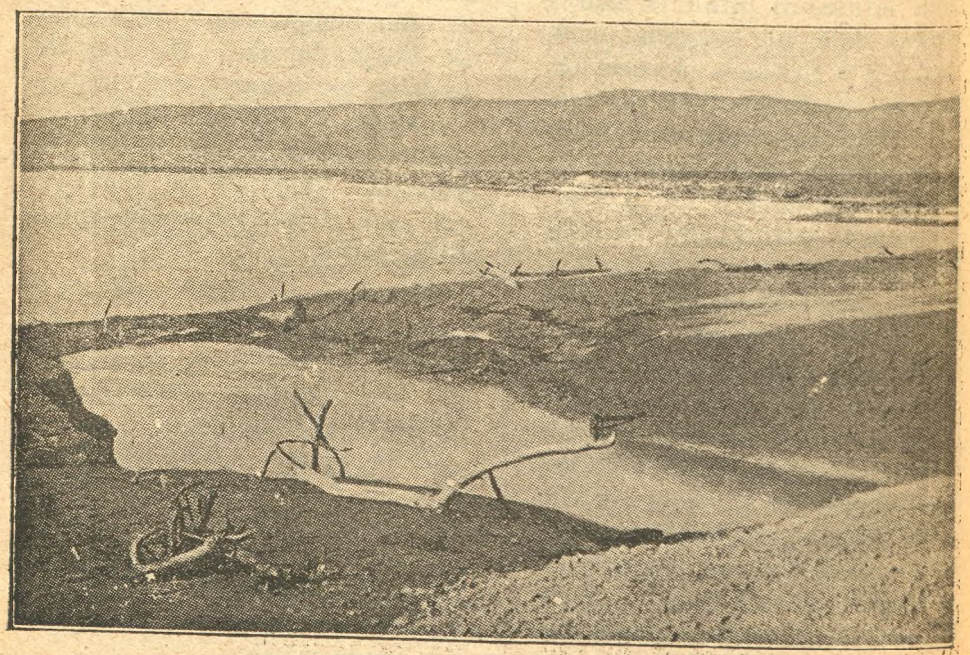

Marea Moartă în starea de azi.

destulitor, nu eram stăpân pe mișcările mele și eram ridicat și aruncat la dreapta și la stânga. Intr'una din aceste mișcări involuntare am beut puțin din această apă îngrozitoare. Intenția mea fusese de a bea puțin, dar am înghițit mai multă decât mi-a fost pofta: pot deci spune, că apa aceasta este tot ce poate fi mai amar și mai grețos; limba și cerul gurii îmi erau ca arse, căpătai un puternic acces de tuse, și repede o luai spre țărm. Două zile într'una am simțit amărăciune și sărătură în gura mea".

Pe lângă că e sărată, Marea Moartă e și adâncă. La nord unde am fost noi, are o adâncime de 400 metri, la sud e mai mică. In lungime Marea Moartă are 90 kmetri, iar în lățime 54.

Pe acest loc s'a petrecut fioroasa peire a cetăților Sodoma și Gomora din Biblie. Cele spuse în Biblie sunt lucruri adevărate. Arabii numesc această mare și azi „marea lui Lot", o numire ce a trecut din veac în veac și din popor în popor. Locul unde a fost cetatea Sodoma și Gomora e în partea sudică a Mării Moarte. Pe țărmul din sud-vestul mării e un platou de stâncă ce a fost odată vatra unei cetăți. In apropierea acestui loc a fost cetatea Sodoma. Micul orășel Zoar ar fi fost aproape de Sodoma și acest orășel ar fi fost cruțat pentru Lot. Până la anul 1200 s'au văzut urmele orășelului Zoar. Nu departe de acest loc a fost și cetatea Gomora In marginea mării se vede o stâncă de sare petrificată pe care arabii îi zic până în ziua de azi „soția lui Lot" spunând că aici s'a prefăcut în sare soția lui Lot (dăm alături chipul acestei stânci).

Invățații au cercetat și ei să afle că adevărate ar fi cele spuse în Biblie. De fapt au aflat că în

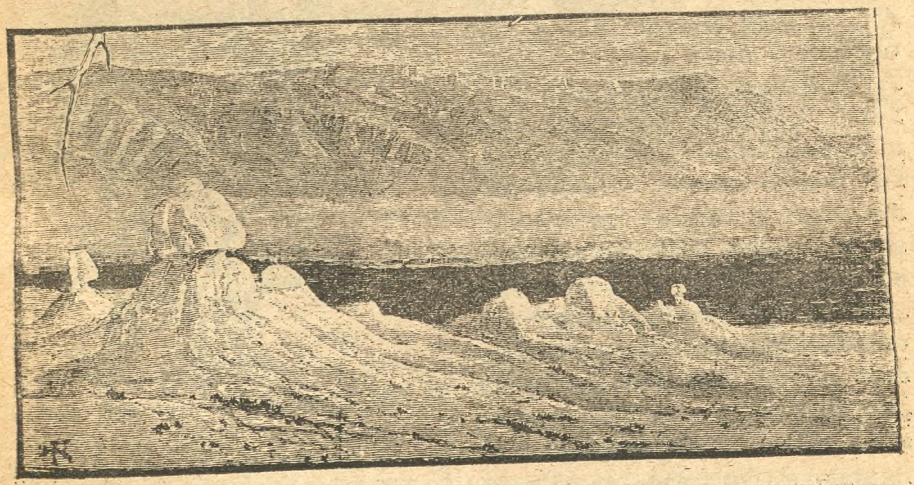

Stânca de sare „soția lui Lot" din Marea Moartă.

adâncul Mării Moarte sunt crepături mari făcute de sguduiri puternice. Insăşi marea e o cufundătură în pământ. Focul şi pucioasa despre cari spune Biblia că au plouat peste Sodoma şi Gomora — zice un învăţat — aievea s'au şi întâmplat. Scoarţa pământului arată că un cutremur a fost pe aici şi fulgerile din cer au aprins pucioasa şi asfaltul ce erau pe acest loc şi astfel a ars şi s'a scufundat ţinutul întreg. Iată deci că şi ştiinţa spune că adevărate sunt istoriile biblice.

Inainte de prăpăd, ţinutul acesta era plin de toate bunătăţile, de aceea s'a aşezat Lot aici. Acum însă e o pustietate ce împrăştie fior de moarte. Nimica, nici un fel de verdeaţă nu creşte în jurul acestor ape otrăvite. Nimenea, nici pasere, nici om nu locueşte pe aici. Indată ce vine seara, nici un călător nu mai cutează trece prin aceste locuri, atât sunt de spăimântătoare.

Doară nicăeri în lume nu se văd urmele şi urmările păcatului aşa de înfiorător şi grăitor ca aici la faţa locului unde a fost Sodoma şi Gomora.

O, cum n'am eu putere să aduc pe toţi păcătoşii la Marea Moartă să le arăt urmele şi urmările păcatului. Să vadă cu ochii şi să simtă cu inima urmele şi urmările păcatului.

Merele Sodomei.

In ţinutul unde a fost Sodoma şi Gomora cresc aşa numitele „mere ale Sodomei" [al cărei chip îl dăm alături]. In vechime erau mai multe, azi tot mai rari. Aceste mere au o însuşire deosebită. Când şi-au ajuns mărimea, li se usucă îndată ca peatra miezul, numai forma şi coloarea pe din afară le rămâne. Lucrul acesta e o mare binefacere pentru oameni şi animale căci aceste „mere" frumoase la faţă sunt o otravă teribilă care ar omorâ îndată pe toţi cari le-ar gusta [mă gândesc că aşa sunt şi ispitele şi poftele lumeşti: frumoase la înfăţişare, dar pline de otravă pe dinlăuntru]. Se spune că aceste „mere" poartă şi ele în sine blăstămul ce s'a trimis asupra Sodomei şi Gomorei.

Ce spune Sundar Singh despre Marea Moartă?

Marele evanghelist, Sundar Singh, pe care Domnul l'a ridicat dintre păgânii Asiei să ne predice evanghelia nouă creştinilor „moderni" din Europa — a fost şi el prin Palestina să vadă locurile pe unde a umblat şi a învăţat Mântuitorul.

A văzut şi Marea Moartă şi iată ce gânduri şi învăţături scrie în legătură cu această apă:

„Să nu uităm două lucruri: întâi, noi trebue să-L aflăm pe Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos. Să-L aflăm şi să L cunoaştem personal şi printrânsul să aflăm mântuirea.

Trebue apoi să-l facem cunoscut pe Domnul şi altora. Trebue să vestim mântuirea şi altora. Dupăce am fost mântuiţi, să-i ajutăm şi pe alţii a se mântui.

In Februarie trecut, eram în Palestina; stam pe malul Iordanului şi mă gândeam cum această apă dulce curge fără încetare în Marea Moartă. Insă această mare rămâne moartă. De ce? Pentrucă ea nu trimete apa sa mai departe, pentru a face să rodească şi alte ţări. Sunt de asemeni Biserici creştine amorţite precum şi creştini cari sunt morţi. Apa vie şi bogată a lui Isus Hristos li se dă neîncetat şi cu toate acestea ei sunt morţi. De ce? Pentru că ei ţin totul pentru ei fără a da nimic altora [ca şi Marea Moartă]. Dumnezeu să ne dea îndemnul de a ajuta pe alţii.

Să nu ne gândim şi să nu zicem: am prea puţin; sunt prea slab şi neajutorat pentru a ajuta „şi pe alţii", căci apa Iordanului curge fără încetare: darurile şi bunătăţile Domnului se revarsă neîncetat în viaţa noastră. Impărtăşiţi şi altora aceste daruri. Să nu fiţi cu Marea Moartă; împărtăşiţi şi altora darurile şi binecuvântările ce le-aţi primit dela Domnul. Puneţi în slujba Domnului toate darurile voastre, toată viaţa voastră şi veţi primi dela El binecuvântări din ce în ce mai mari. Eu am constatat un adevăr: dacă jertfim ceva pentru Hristos, noi primim dela El de mii de ori mai mult.

„Foc! Foc!"

„Foc! foc", strigă odată cât ce putu un preot în mijlocul predicii sale din biserică, observând că oamenii dorm în loc să asculte cuvântul lui Dumnezeu.

„Ce-i, ce-i?.. unde arde?" — strigară oamenii trezindu-se speriaţi din somn şi amorţeală.

Arde în iad, dragii mei — răspunse preotul — s'a aprins şi arde focul iadului pentru cei ce dorm în vremea când se predică cuvântul lui Dumnezeu.

Peştii cari ajung în Marea Moartă.

In Marea Moartă nu trăeşte nici un fel de vietate. Totul moare şi se petrifică în apele acestei mări otrăvite. Aşa se întâmplă şi cu peştii pe cari îi aduce apa Iordanului.

Iordanul se varsă în Marea Moartă. Apele lui aduc şi peşti. O parte din aceşti peşti, simţesc de departe cătranul Mării şi fug îndărăt. Nu intră în apele morţii. Se păzesc de ele. Alţii însă, se lasă duşi de curentul apei şi intră în Mare. Toţi aceştia mor şi se petrifică. Marea Moartă e plină de peşti petrificaţi. Când îi vezi în adâncul apei, ţi se pare că-s vii. Dar când îi iei în mână vezi că-s petrificaţi.

Cam aşa sunt şi creştinii de azi. O parte din ei — cei puţini, puţini — simţesc de departe „duhul acestei lumi" şi se feresc de el. Se feresc de răutăţile şi stricăciunile cele sufleteşti. Inoată contra valurilor acestei lumi.

Alţii însă — cei mulţi, mulţi — se lasă târâţi de valurile lumii şi intră în marea cea fioroasă a stricăciunilor sufleteşti şi a peirii sufleteşti. E plină lumea de creştini „petrificaţi". E plină lumea de cei ce „trăesc dar sunt morţi" [Apocalips 3, 10].

Prin apele râurilor aţi văzut cum peştii cei vii înoată totdeauna împotriva apei şi valurilor ei. Numai peştii cei morţi se duc cu apa în jos.

Creştinul cel viu înaintează totdeauna împotriva valurilor lumii acesteia. Numai creştinul cel mort se lasă dus şi târât de apele şi păcatele lumii aceştia.

A tras clopotele de foc.

Un episcop din Florenţa, Urlotto, eşind odată într'un sat în vizitaţie canonică, preotul locului i se plânsă că oamenii nu prea dau pe la biserică.

Atunci episcopul puse pe crâsnicul bisericii să tragă de foc clopotele bisericii.

Indată se strânse la biserică întreg satul şi începură oamenii a întreba ce s'a întâmplat. Episcopul eşi în uşa bisericii şi le zise:

Vedeţi dragii mei, acest glas de clopot vestitor de primejdie de foc v'a strâns îndată pe toţi aici dar de focul iadului în care veţi arde pentru lenea şi nepăsarea voastră cea sufletească — nici că vă pasă.

Primejdia de foc vă pune pe toţi în picioare, dar de primejdia focului din iad nici că vă pasă.

Cum a ars o casă de nebuni din New-York.

Un foc cu tâlc sufletesc pentru vremile noastre.

Mai anii trecuți am cetit despre cum a ars o casă de nebuni din New-York. Ce lucru înfricoșat a fost acolo. Aproape toți nebunii au perit în foc. N'au putut fi salvați. De ce? Pentrucă erau nebuni, pentrucă n'aveau pricepere.

Când s'au ivit flacările, o parte din ei au sărit în foc râzând. Credeau că focul e o jucărie.

Alții n'au mai așteptat salvarea, ci au sărit îndată pe ferestre și s'au prăpădit.

O altă parte, au stat locului liniștiți. Focul nu i-a înfricat. Dar când au ajuns la ei pompierii să-i mântue, s'au năpustit asupra lor. Un nebun striga cât ce putea: pe ei fraților, au venit să ne omoare. Câțiva pompieri au fost omorâți de nebuni.

Eu mă gândesc ce adânc înțeles sufletesc are acest foc pentru vremile și oamenii de azi. In înțeles sufletesc, oare nu este încâtva și lumea de azi în chipul unei case de nebuni ce a luat foc? In înțeles sufletesc, oare nu suut încâtva și mulți, mulți dintre oamenii de azi în chipul nebunilor cari au perit în foc.

Lumea este plină de focul ispitelor, de focul fărădelegilor, de focul stricăciunilor sufletești; câți însă umblă să scape de acest foc?

In chipul nebunilor dela New-York, unii râd de acest foc și se bagă râzând în el. Bețivii, chefuitorii, desfrânații etc. oare nu sunt tot atâția nebuni cari se bagă râzând în focul pierzării sufletești. Râd de chemările mântuirii sufletești.

Alții „sar pe ferestri", se prăpădesc fără să aștepte mântuirea. Atâția și atâția oameni se prăpădesc în ticăloșie trupească și sufletească pentrucă n'așteaptă pe Mântuitorul și mântuirea; nu-l cunosc pe Mântuitorul și mântuirea. Domnul Isus a venit anume să-i scape din focul pierzării, dar ei nu cunosc această mântuire și n'o primesc.

Și iarăși, alți nu sufer să li se vestească mântuirea și să fie mântuiți. Cei mai mulți păcătoși se îndârjesc când aud de vestea mântuirii. Nu le trebue mântuire, ba sunt gata să-i ia și la bătaie pe cei ce umblă să i scoată din focul pierii sufletești.

Ah! ce nebunie sufletească este azi în lume. Cu adevărat lumea de azi par'că e o „casă de nebuni" ce a luat foc, par'că e o Sodomă și Gomoră ce a luat foc.

Duhule sfinte! trezește pe cei ce „stau lângă un foc mistuitor și nu se îngrozesc, stau lângă niște flacări veșnice și nu se cutremură" [Isaia 33, 14].

Când se scufundă vapoarele.

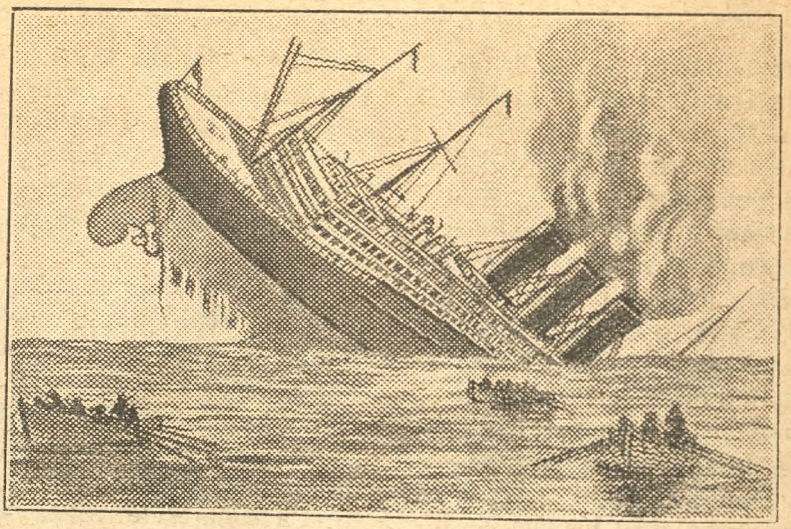

In toamna anului trecut 1928, s'a înecat în Oceanul Antlantic marele vapor englez „Vestris". S'a repetat cu acest prilej un amănunt ce s'a petrecut şi la scufundarea uriaşului vapor „Titanic". Scufundarea vaporului şi moartea i-a surprins pe unii tocmai în clipele când jucau şi îşi petreceau în sălile de dans.

Când s'a scufundat uriaşul vapor „Titanic" care făcea pentru primadată calea Europa-America, era noaptea pe la orele 11. Lumea îşi petrecea prin sălile de dans în sunetele valsurilor şi cântecelor de joc Deodată uriaşul bălaur de oţel se izbi de un munte de ghiaţă şi se rupse în două. In câteva clipe, jucătorii şi petrecătorii intrară în mormântul valurilor. 1600 de oameni peiră în acest prăpăd grozav. Oare câţi dintre ei erau gata pentru această moarte neaşteptată.

Eu mă gândesc că o aşa corabie ce se scufundă este şi lumea de azi. Vuie în toate părţile valurile şi furtunile stricăciunilor sufleteşti, iar oamenii se cufundă în ele petrecând şi chefuind.

Se înplinesc şi aici cuvintele Mântuitorului: „Ceeace s'a întâmplat în zilele lui Lot, când oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau, dar în ziua când a eşit Lot din Sodoma a plouat foc şi pucioasă din cer şi pe toţi i-a perdut — tot aşa va fi şi în ziua când se va arăta Fiul Omului" (Luca cap 17, vers 28—30).

Oazele Australiei contra focurilor de câmp.

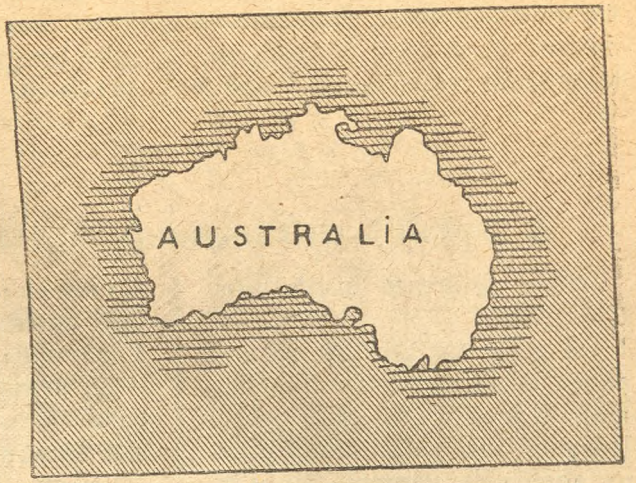

Mai anii trecuți am cetit o carte interesantă despre Australia, despre clima și viața de acolo. Intre altele, am cetit că pe acolo sunt câmpii nesfârșite acoperite cu ierburi și păsuni din belșug. Turme nenumărate de oi și vite păsunează pe acolo. Dar pe vreme de toamnă și iarnă, când păsunile ajung să fie mai uscate, se întâmplă și primejdie de foc.

De se întâmplă să se aprindă undeva iarba și păsunea, apoi focul se duce ca fulgerul. Tocmai pe timpul acela suflă un vânt special al Australiei care ajută focul. Câmpiile ajung o mare de flacări și foc. Turmele și oamenii ajung în primejdie. Surprinși și încunjurați de valurile de foc, nu se pot apăra. Multe vite și mulți oameni au perit în aceste focuri.

Contra acestei primejdii, Englezii — stăpânii Australiei — au iscodit o apărare. Ici și colo, pe cuprinsul nesfârșit al câmpiilor au făcut „oaze", locuri de apărare. Pe o anumită întindere mai mare, au nimicit păsunea și iarba. In ocolul acesta focul nu intră. Nu mai are material prin care să străbată.

Când păsunile iau foc, păstorii și turmele aleargă și scapă în aceste „oaze", locuri ferite de foc. Valurile de foc îi încunjură de toate părțile, dar ei scapă. Focul nu poate pătrunde la ei.

Eu văd un adânc înțeles în această apărare contra focului. O câmpie plină de focul ispitelor și patimelor rele este și lumea aceasta. Ce foc grozav este acesta! El ne amenință cu prăpăd sufletesc ca pe Sodoma și Gomora. Ori în cătrău ne uităm, îl vedem cum se apropie de noi și ne încunjură. Puterile noastre sunt prea slabe să ne apărăm contra lui. Am peri de sigur în el, dacă Domnul Dumnezeu nu ne ar fi pregătit o „oază", un loc de apărare și de scăpare contra lui. Acest loc de scăpare este Golgota, este Jertfa

cea scumpă a scumpului nostru Mântuitor. O ce dar mare și scump este Jertfa Golgotei pentru cei ce-l primesc. Aceștia stau liniștiți în mijlocul focului ispitelor și patimilor lumești. Ii apără Golgota; îi apără Jertfa Domnului.

Fratele meu! Scapă și tu în acest loc. Scapă îndată căci el este pregătit anume pentru scăparea ta.

A perdut coroana pentru un somn.

Istoria păstrează următoarea întâmplare:

Un prinț din Castilia [o țărișoară ce face azi parte din Spania], Grafen Peter, din orașul Burgos, culcându-se odată după un chef, a dat poruncă aspră să nu-l trezească nime. „Nime să nu cuteze să mă treziască, oricine ar fi acela, fie măcar și regele"... zise prințul așa cam amețit.

Dar în timpul când dormia el, s'a întâmplat un lucru neașteptat. Regele a murit subit și o delegație a plecat îndată la prințul Grafen să-i ofere coroana regală. Insă curtenii ascultară porunca stăpânului: nu-i tulburară somnul. — In urma acestui refuz, delegația se întoarse la palat, ținu sfat de nou și oferi coroana unui alt prinț.

Prințul Grafen a perdut coroana pentru un chef și pentru un somn. Istoria lui se potrivește foarte bine și cu pilda celor 5 fecioare nebune pe cari mirele le-a aflat dormind.

Câți creștini își perd coroana și cununa vieții pentru somnul păcatelor și plăcerilor lumești!

Cei ce se trezesc la — Amin.

Viața multor creștini se poate asemăna cu acel om care dormitează și doarme în biserică. Se trezește numai la amin, când se încheie slujba. N'a auzit nici slujba, n'a ascultat nici predica, iar dupăce se zice „amin", nime nu mai poate sta după el să-i facă slujba de nou și să-i spună predica de nou. Chiar dacă ar vrea să le audă, e prea târziu.

Așa e și cu trezirea păcătoșilor ce stărue în fărădelegi. Se trezesc speriați numai la „amin", când li s'a încheiat viața. Se trezesc numai pe patul morții, dar atunci e prea târziu, e prea târziu. Timpul mântuirii a trecut.

Ți-a plăcut această carte?

dar numai cu plăcerea nu te poți mântui... plăcerea trebue să te scoată din Sodoma și Gomora acestei lumi...

Dragă cetitorule! Poate că ți-a plăcut această carte. Pe unele locuri, poate te-ai înfiorat cetindu-o. Dar mă grăbesc să-ți spun că numai cu plăcerea și fiorul încă nu te poți mântui.

Diavolul nu se teme de plăcerea ta. De ce? Pentrucă știe că plăcerea ta și fiorul tău cel sufletesc e numai ceva trecător. Ai tresărit o clipă și pe urmă iară ai adormit în patimi și păcate.

Diavolul nu se sperie câtă vreme citești această carte petrecând în Sodoma și Gomora acestei lumi. Diavolul se sperie numai când te vede că ieși din Sodoma și Gomora stricăciunilor sufletești. Câtă vreme citești, dar de păcate și răutăți nu te lași, diavolul nu se teme; n'are de ce se teme.

Diavolul se sparie numai când plăcerea ta trece într'o hotărâre contra păcatelor. Diavolul se cutremură numai când plăcerea se schimbă într'un cutremur sufletesc... într'o schimbare din temelie a vieții tale... într'o rupere cu lumea și păcatele.

Diavolul se cutremură și fuge îngrozit când plăcerea sufletească îl îngenunchează pe om la picioarele Crucii și își predă viața Domnului ca să înceapă o viață nouă cu El.

Diavolul se sperie numai atunci când îți pui hotărâre să o rupi cu viața și trecutul tău cel păcătos... când îL primești pe Domnul de Impărat, Stăpân și Cârmuitor peste viața și inima ta și începi cu El o viață de luptă și de biruință contra păcatelor și contra Ispititorului diavol. Despre cum se câștigă această biruință citiți cartea **„Intrați în Oastea Domnului Isus"** *și intrați în Oastea Domnului. Oastea Domnului e o mișcare de renaștere sufletească. Ea hotărește pe oameni la o viață nouă cu Domnul... la o schimbare din temelie a vieții. Cetiți cartea despre Oastea Domnului și foaia «Lumina Satelor» unde veți afla pe larg lămuriri despre această mișcare.*

Dragă cetitorule! De vrei să ai folos sufletesc din cetirea acestei cărți nu te mulțumi numai cu plăcerea și fiorul sufletesc ce l-ai avut cetindu-o, ci lasă-l pe Duhul sfânt să lucreze mai departe în sufletul tău, și să te trezească la o viață nouă. Lasă-l pe Duhul sfânt să te ia de mână și să te scoată din Sodoma și Gomora acestei lumi. Intinde-i mâna și ieși îndată din Sodoma și Gomora stricăciunilor sufletești.

Intră în Oastea Domnului... primește-l pe Domnul ca să începi o viață nouă cu El.

1600
3200
4800

Cuprinsul acestei cărți.

	Pag.
Sodoma şi Gomora înainte de prăpăd	4—7
Pentru desfrânare a fost pustiită Sodoma şi Gomora. Desfrânarea e şi azi păcatul cel mare al vremilor noastre	8—11
Ginerii lui Lot au luat în glumă vestea prăpădului	12—15
„Iară Lot şi-a întins corturile până la Sadoma“ . .	16—19
Avram n'a putut mijloci iertarea cetăţilor — Isus Mântuitorul şi Mijlocitorul nostru	20—23
„Şi a plouat peste Sodoma şi Gomora foc şi pucioasă din cer“...	24—27
„Iară îngerii îl grăbiau pe Lot zicând: scoală-te să nu pieri şi tu şi fiindcă Lot zăbovia, îngerii l-au apucat de mână“...	28—31
„Mântuind mântueşte-ţi sufletul: să nu te uiţi înapoi!“ „Aduceţi-vă aminte de femeia lui Lot“. . . .	32—35
Locul cel mai urât din Biblie ne arată ce poate face diavolul cu ajutorul alcoholului	36—39
„Şi au zis îngerii către Lot: scapă la munte ca să nu peri“, iară Lot a răspuns: O, nu Doamne, eu nu pot să fug la munte	39—43
Cetăţile Sodoma şi Gomora — şi cetatea Ninive .	44—47
Semne şi arătări cereşti ce ne aduc aminte de soartea cetăţilor Sodoma şi Gomora	48—52
Ce spune Sundar Singh despre Marea Moartă . .	57
Istorioare cari ajută învăţăturile despre peirea cetăţilor Sodoma şi Gomora	58—62

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —
SALA DE LECTURĂ

LIBRĂRIILE VED S.R.L.
ANTICARIAT
LEI 55 lei

Alte cărți scoase de preotul I. TRIFA.

Cărțile scoase de preotul I. Trifa, redactorul foii «Lumina Satelor», au făcut un mare răsunet sufletesc. In decurs de doi ani s'au desfăcut în peste 100 mii de exemplare. Acum s'au tipărit a doua oară, altele a treia oară. Multe suflete au aflat pe Domnul și mântuirea citind aceste cărți. Citiți și răspândiți aceste cărți:

Cartea despre Oastea Domnului, e o carte mare și minunată de care nu s'a mai scris alta în românește. Ea a hotărât peste 5000 de oameni să se lase de beții, sudalme și alte răutăți. E o carte ce lucră cu mare putere în sufletul cetitorilor și pe mulți i-a hotărât la o viață nouă. Are 209 pagini și 92 chipuri religioase. Lei 40·—.

Insemnările călătoriei la Ierusalim, o carte mare și minunată de care nu s'a mai scris alta în românește pentru popor și pe înțelesul tuturor. Il duce pe cetitor tot anume pe unde a umblat și a învățat Mântuitorul începând din Vifleemul Iudeii până sus pe Golgota. Are și peste 100 chipuri religioase și vederi dela locurile sfinte . . . . . Lei 50·—.

Cetiri și tâlcuiri din Biblie, o carte mare și frumoasă cu 53 cetiri din Biblie însoțite de 74 icoane religioase și 67 istorioare morale . . . . . Lei 35·—.

Oglinda inimii omului, arată în 20 de chipuri, ca în niște oglinzi, starea sufletească a celor credincioși și a celor păcătoși. E o carte ce lucră cu mare putere sufletească în sufletul cetitorilor. Cetiți-o și veți vedea înși-vă ce poate face această carte Lei 18·—.

Din pildele Mântuitorului, cuprinde 15 din cele mai frumoase pilde ale Mântuitorului, însoțite de 20 icoane religioase. E o minunată carte de trezire sufletească și de cunoaștere a căilor mântuirii. Cetiți-o și veți vedea înși-vă ce poate face . . . Lei 15·—.

Corabia lui Noe, e o carte par'că anume scrisă pentru vremile noastre. In aceste vremi de înfricoșate semne cerești, ea strigă pe oameni să se lase îndată de răutăți și să intre în corabia mântuirii până nu-i prea târziu. Are și 20 chipuri religioase. Lei 15·—.

Mai lângă Domnul meu, mai lângă El, o minunată carte de chemare a sufletelor să se apropie de Isus Mântuitorul. A făcut un mare răsunet această carte. Cetiți-o și veți afla înși-vă cu ce putere lucrează în sufletele voastre . . . . . Lei 15·—.

„La picioarele Stăpânului meu“, minunata carte a lui Sundar Singh, un apostol al vremilor noastre pe care Domnul l'a ridicat dintre păgânii Asiei să ne predice evanghelia . Lei 15·—.

25 povești și istorioare morale, însoțite de 25 chipuri frumoase. S'a tipărit a treia oară . . . . . Lei 12·—.

Cartea cu **Tâlcuirea evangheliilor** de peste an s'a gătat și n'o mai avem până se va tipări de nou.

Cărțile se pot comanda dela redacția gazetei

„Lumina Satelor“, Sibiu.

SIBIU, 1929.
TIPARUL TIPOGRAFIEI ARHIDIECEZANE.

Preţul Lei 15·—